Pr. dr. LEON DURĂ

MUNTELE CREDINŢEI

Anagogie

Consilieri editoriali:
dr. Melania Dură
Alexandru Dură

Coperta şi tehnoredactare computerizată:
Valentin Piţigoi

Coperta: **Stânca iubirii divine**
(Ieşirea 19, 20)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DURĂ, LEON
Muntele credinţei: anagogie / Leon Dură – Râmnicu Vâlcea: Logos, 2006

ISBN 973-86946-4-7

28

© Editura LOGOS Râmnicu Vâlcea

Pr. dr. LEON DURĂ

MUNTELE CREDINŢEI

Anagogie

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfinţitului Părinte
CALINIC
Episcop al Argeşului şi Muscelului

Editura LOGOS
Râmnicu-Vâlcea, 2006

FEDERAŢIA COMUNITĂŢILOR EVREIEŞTI
DIN ROMÂNIA
Cabinetul Secretarului General

Stimate Pr. Leon Dură,

Am citit cu interes cele două lucrări pe care mi le-aţi trimis: „Evreii au primit pe Hristos” şi „Teatru” pentru care, cu o întârziere nedorită, vă mulţumesc.

Regret că din cauza timpului disponibil nu vă pot reda mai pe larg deosebita impresie produsă de lecturarea acestora.

Vă felicit şi vă doresc ca în continuare să ne oferiţi şi alte lucrări tot atât de interesante.

Cu respect,
SECRETAR GENERAL
Ing. Albert Kupferberg

Text anagogic*

Evreul începutului de mileniu trei se zbate sufleteşte (şi trupeşte) între Moise şi Iisus; între a fi fiu al poporului ales şi a trăi în pământul locuit de neamuri. Rămâne de văzut dacă, prin credinţă, Fiul Omului va fi chemat – în plin mileniu trei – să înveţe (din nou) în Sinagoga din Nazaret (cf. Luca 4, 16-21).

Se pare că neamurile vor privi neputincioase, încercând (în zadar) să reînvie pe Zeus, pe Jupiter sau pe Zamolxe.

Apostolul Pavel a anunţat de acum două mii de ani dărâmarea panteonului (de zeităţi) antic (cf. Fapte 17, 16-34).

Cât de mult ne-am rătăcit (noi, neamurile), Doamne Iisuse Hristoase!... Te rog, Atotputernice, nu lăsa pe Fiul Tău să plece de la noi; nu ne lăsa în necunoaştere…, pe mine…, evreu tulburat de modernitate.

Autorul

* Anagogie = Interpretare a Bibliei care se ridică de la sensul literar al textului la cel mistic.

I
MUNTELE CREDINŢEI

Vocea tainică a Domnului Savaot chemă (în lumină) evreul mileniului trei. Din prooroc în prooroc a ajuns la el cuvântul divin. Simte ziua primordială creată de Dumnezeu spre nemurire. Un tunel divin îl duce la Tine, Doamne. Vede Patriarhii cum trec… Grăunţe de muştar încolţesc în inima lui scăldată în iubire; scăldată în sângele mileniului trei.

«Să nu te răzbuni cu mâna ta şi să nu ai ură asupra fiilor poporului tău, ci să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.»[1]

Setea de dragoste după Tine, Doamne, apasă şi astăzi sufletul evreului Tău. Soarele scapără asfinţit şi cade pe gânduri; pământul (cu totul) este înnegrit. Perdele de umbră se aştern peste munţii Iudeei, plumburiul Iordanului sfânt curge lăsând în umbră dorul după Yahve. Firea poporului ales nu s-a schimbat: aşteaptă de veacuri prezenţa Ta, a Domnului Savaot, în Sfânta Sfintelor din Templul mileniului trei. Este zbucium de valuri în sufletul copilului meu. Cu ochii mari îşi priveşte haina cea nouă. Vaporul credinţei pluteşte pe Marea sfinţită de evreul Iisus. Numai un poet plânge. Îşi plânge nemurirea. Cu ochii închişi se crede în deşertul Sinai. Nenumărate braţe de piatră se desfac în imensitatea arsă de soarele dreptăţii Profetului Moise. Se strâng în jurul unui popor ales de Dumnezeu.

[1] Leviticul 19, 18.

«Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.

Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău şi din toată puterea ta.

Cuvintele acestea, pe care ţi le spun eu astăzi, să le ai în inima ta şi în sufletul tău;

Să le sădeşti în fiii tăi şi să vorbeşti de ele când şezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci şi când te scoli.

Să le legi ca semn de mână şi să le ai ca pe o tăbliţă pe fruntea ta.

Să le scrii pe uşarii casei tale şi pe porţile tale.»[1]

Iartă-mă, Doamne, nu Ţi-am înţeles iubirea. Îndoielnica mea fire a călcat menirea cu care m-ai înzestrat. Nestinsele flăcări ard inima în care Tu, Doamne al Puterilor, eşti prezent. Rămân fiul tău, căruia Tu i-ai dăruit Pământul făgăduinţei:

«În ziua aceea a încheiat Domnul legământul cu Avram, zicând: Urmaşilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului.»[2]

*

* *

Îngerul-bun care a frânt coapsa patriarhului Iacob, în amurg de seară se luptă acum cu mine, evreu al mileniului trei. Lupta este inegală…; îl am pe Israel de partea mea… Duhul lui m-acoperă cu aripa albă a Îngerului-bun. Este lumină în sufletul meu. Râuri de apă limpede curg pe obrazul meu plin de pistrui, lăsând în urmă prospeţimea

[1] Deuteronomul 6, 4-9.
[2] Facerea 15, 18.

credinţei. Mă voi simţi, Îngerule-bun, în visul plin de iubire divină, cu sceptrul lui David în mână. Voi privi cerul, încercând să număr fiii lui Israel:

«De aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea şi voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării şi va stăpâni neamul tău cetăţile duşmanilor săi;

Şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul meu.»[1]

*

* *

Eu sunt iudeul privit de Iisus. Şi împart cu el durerea fericirii mele. De ce te uiţi la mine fără să mă cerţi? Îmi pari parte din mine: evreu Tu, evreu eu; realitatea mileniului meu îmi este tulburată de fericire. De fiecare dată când mă întâlnesc cu Tine, mâinile îmi tremură; mă consider un trădător: Oare ce zice Moise despre mine?!

Aerul devine greu în camera mea îmbâcsită de icoane. Crinii din vază se ofilesc de atâta aşteptare. Seară de seară Te urmăresc cu aceeaşi răsuflare pierdută. Mă ajută profeţii să Te înţeleg, să Te întâlnesc pe Muntele Horeb. Dar ce-am făcut?... Am văzut slava Domnului în inima mea: *«Când vei fi la necaz şi când te vor ajunge toate acestea în curgerea vremii, te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău şi vei asculta glasul Lui.*

Domnul Dumnezeul tău este Dumnezeu bun şi îndurat; nu te va lăsa, nu te va pierde şi nici nu va uita legă-

[1] Facerea 22, 17-18.

mântul încheiat cu părinţii tăi, pe care l-a întărit cu jurământ înaintea lor.»[1]

Zbor ca un vultur rănit de propria-mi jertfă, caut un loc pentru neascultarea mea. Nedesluşit, tainic cobor pe scara lui Iacob încercând să mă regăsesc printre neamuri. Chipul meu rătăcitor este veştejit de dogoarea deşertului. Numai chemarea Ta, Dumnezeul Puterilor, face să mă simt asemenea patriarhului Avraam: *«Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta Eu».*[2]

Sunt singur şi vreau să te întâlnesc; inima mea vrea să-Ţi vorbească… De ai ştii că am gând ceresc, Tu m-ai lăsa să-Ţi aduc jertfa de seră, arderea de tot.

Cu greu Te regăsesc în noaptea plină de lumină cerească, pe un colţ de Cer, care numai mie – fiu al poporului Tău – îmi aparţine. Întind o mână şi încep să sper că pot cuprinde o rază din slava Ta. Arde rugul care nu se mistuie, arde sufletul meu plăpând. Îmi cad bucăţi de cer în palmă şi văd poporul Tău venind la Tine.

«Şi Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare.

Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului.»[3]

La auzul cuvântului Tău, Doamne al Puterilor, mă pierd în necunoaştere şi lacrima îmi cade aproape de dreptul Iov. Îi cuprind trupul plin de bube încercând să-Ţi

[1] Deuteronomul 4, 30-31.
[2] Facerea 12, 1.
[3] Facerea 12, 2-3.

înţeleg dreptatea. Inima mea plină de rătăcire Ţi-o dăruiesc ca jertfă de ispăşire. Sunt un evreu rătăcit în plăcerile mileniului trei. Primeşte inima mea, Doamne al Puterilor, Ţi-o dăruiesc, Ţi-o închin pe o tavă de argint. Îngenunchez ca Moise şi Te rog să mă ajuţi să-mi ţin mâinile ridicate. Lacrima mea este ca lacrima profetului Moise vărsată pentru poporul închinător la viţelul de aur. *«Apoi am îngenuncheat a doua oară înaintea Domnului, ca şi întâia oară, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, fără să mănânc pâine şi fără să beau apă; m-am rugat pentru păcatele voastre cu care aţi greşit voi, făcând rău înaintea ochilor Domnului Dumnezeului vostru şi mâniindu-L.»*[1]

Iubirea mea merge pe valurile Mării Galileei, lăsând gândul să-mi zboare spre lumina slavei Tale. O Mare de apă sărată ţine sufletul meu încercat de Azazel. Credinţa îmi este smulsă ca un arbore din rădăcini. Unde eşti Doamne?!... *«La râul Babilonului, acolo am şezut şi am plâns, când ne-am adus aminte de Sion.*

În sălcii, în mijlocul lor, am atârnat harpele noastre.

Că acolo cei ce ne-au robit pe noi ne-au cerut nouă cântare, zicând: Cântaţi-ne nouă din cântările Sionului!»[2]

Furtună cu fulgere cereşti încearcă trupul meu. Vântul mă spală cu lumină divină. Sunt liber, am rupt lanţurile robiei şi pacea Ta mă cuprinde în rugăciune. Simt mirosul de smirnă de la Templul din Ierusalim; iubirea îngropată în inima cioplită de drepţii Tăi trezeşte nemurirea. Vădită durere de regăsire ascunsă îmi apasă sufletul. Povara pietrei acoperă mormântul sfânt topindu-se în ochii Fecioarei Maria. Urme de Mamă Sfântă rămân pe piatra călcată de

[1] Deuteronomul 9, 18.

[2] Psalmul 136, 1-3.

un copil evreu… Împins de puterea iubirii din Chip, m-aplec şi sărut nemurirea.

«Lăuda-Te-voi, Doamne cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele şi înaintea îngerilor îţi voi cânta.

Închina-mă-voi în locaşul Tău cel sfânt şi voi lăuda numele Tău, pentru mila Ta şi adevărul Tău, că ai mărit peste tot numele cel sfânt al tău.»[1]

S-a ascuns Steaua lui David pentru mine; evreu al mileniului trei. O caut în zadar pe cer. Steaua care purta dragostea Ta pentru lume a rămas o taină. Să întreb magii de la răsărit: să-mi răspundă dacă au văzut Prunc luminat de Stea? Le voi spune că este Chipul iubit de mine. Acolo (Sus) bate inima mea odată cu inima Serafimilor şi Heruvimilor. Apa din care sorb este adusă de îngeri. De când soarele a apus şi a acoperit marea, Cuvântul rostit de Tine înmugureşte în sufletul poporului Tău. Nu am mâna atât de lungă să pot cuprinde (numai) pentru mine acea stea. Lumina ei mă tulbură, simt prezenţa Ta, Lumină Blândă.

«Zis-am Domnului: Dumnezeul meu eşti tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele.

Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-a capul meu în zi de război.

Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftei mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăseşti, ca să nu se trufească.»[2]

Robia trecătoare a poporului meu se vede pe fruntea mea săpată în stâncă, topind durerea care apare în sufletul meu de evreu al mileniului trei. Pescarul prinde fărâmă de

[1] Psalmul 137, 1-2.
[2] Psalmul 139, 6-8.

credinţă…, miez de dragoste divină se ascunde în inima mea. Pe culmile Muntelui Sinai se plimbă (cu mine de mână) îngerul-bun, lăsând să-i scape picuri de iubire peste copiii îndrăgostiţi de cer. Un dor pios de căutare cuprinde trupul evreului rătăcit, dar cu o singură chemare Abraham – din nou – Te-a auzit, Doamne al Puterilor. Mi-ai intrat în inima deschisă… Aripile plăpânde ale Heruvimilor şi Serafimilor au rămas ferecate în ceara sufletului meu. Numai Tu îmi hrăneşti trupul cu flori de munte. Piersica coaptă la soarele Tău am muşcat-o în grabă, ca un tânăr flămând. Fructul era aruncat în ţărâna arată de plugul căinţei. Din fulgerul cerului se adapă făptura Ta cerească. Ochii păstrează prospeţimea cerului înfăşurat în curcubeu şi mâna o ţin ridicată spre Tine.

Proaspăt zămislită, piersică curată, te spăl în lacrimi prăfuite de greşeală, te mănânc asemenea regelui David; ca pe o pâine de pe masa celor 12 seminţi ale lui Israel. Simt sufletul cum se mişcă, contopit cu statuia părăsită în ţărână. Din lemnul cioplit rup o bucăţică pentru a-mi aminti de idolatria poporului Tău. Tac şi regret uitarea actului primordial, când Tu ai chemat la Tine pe patriarhul Avraam.

Doamne al Puterilor, a Ta privire mângâie – din nou – poporul Tău.

«De aceea siliţi-vă să pliniţi întocmai şi să păziţi cele scrise în cartea legii lui Moise, neabătându-vă de la ea nici la dreapta, nici la stânga.

Să nu intraţi în legătură cu aceste popoare care au mai rămas printre voi, să nu pomeniţi numele dumnezeilor lor, să nu vă plecaţi înaintea lor, nici să le slujiţi, sau să vă închinaţi lor.

Ci vă lipiţi de Domnul Dumnezeu vostru, cum aţi făcut până în ziua de astăzi.»[1]

Încerc să dorm liniştit, asemenea îngerilor Tăi, Doamne al Puterilor, visul credinţei să simtă Cuvântul Tău. Din miezul tainic al visării să apară patriarhul Iacov în Betel, în lupta cu Tine. Arată-Te, Yahve, în visul meu; arată-Te îmbrăcat în lumină, precum smochinul care aduce rod. Harul Tău să-l cobori încet peste poporul Tău. Doar ştii, Doamne!... A fost ca ieri ziua de început… Duhul a lăsat chipul şi S-a dus… Adieri de aripi uriaşe au început să transforme pământul promis. Pregătiri de furtună acopereau Canaanul. Peşti mari – cât un copil – îşi vărsau oful în năvod; era Chipul Tău, eram eu… Eu, cel plămădit în noaptea coacerii de pâine a mileniului trei, când roua de pe frunze căzuse peste ochii Tăi, iar lumina din Sfânta ardea lângă trupul tăcut al lui Adam.

Candelabrul cu braţele de aur va fi martor disperării poporului Tău. Turla Bisericii se va clătina în ochii tuturora făcând semn de împăcare. Din cripta de la Macpela va curge mir de aloe şi vom crede în venirea Ta, Mesia.

«Îl văd, dar acum încă nu este; îl privesc dar nu de aproape; o stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel şi va lovi pe căpeteniile Moabului şi pe toţi fiii lui Set îi va zdrobi.»[2]

Arde Marea de atâta căinţă. În valuri, cât un munte, doi ochi Te caută, Doamne. În apa iubirii sfinte se scaldă fiul poporului Tău. Năvală de lăcuste acopere Marea şi fructe necoapte cad pe pământ, lăsând în urmă şoapte, chipul meu plămădit de Tine, Elohim.

[1] Iosua 23, 6-8.
[2] Numerii 24, 17.

Îndurate! Chipul iubirii plămădit de Tine a schimbat pământul. Fiinţa pe care o pipăi cu palma este un odor regăsit. Simt izvor de lumină, de tainică căldură. Apropii buzele şi sorb dintr-un mister venit de Sus. Las să crească tăcerea iubirii şi pacea în sufletul meu de evreu. Transfiguraţi de a Ta pornire, lăsăm să curgă dragostea Ta; să curgă odată cu sângele din inima mea. Apar pe obrazul meu pete mici de fericire. Ne îmbrăţişăm privind în Sus, de parcă am vorbi cu Tine.

Spulberat de visele produse de computer, cu capul plecat, îngenunchez în faţa Muntelui Sionului, încercând să Te regăsesc. Desfac Scripturile Sfinte, sorb harul care curge din cuvinte. Las focul sfânt să mistuie ultima mea căinţă, asemenea rugului aprins. Arbore biciuit de palme nevăzute, tăgăduit în clipa dialogului divin… Începi să înfrunzeşti la capăt de morminte…

Yahve, mi-ai străpuns inima cu lancea harului primit de Avraam şi din ea curg râuri de iubire pe pământul pârjolit de bomba atomică. Din ea se adapă lumea mileniului trei şi norii negri se transformă în rouă.

Mă simt obosit, înlănţuit de iubirea arătată poporului tău ales. Dragostea Ta a poposit în trupul meu ca un dar fără de preţ. Sfios şi gânditor; gândind la rana produsă de harul Tău, voi urca treaptă după treaptă, flămând după acea mană cu care se hrăneau părinţii mei în pustie. Şi voi învinge întunericul mileniului meu.

«Să nu vă faceţi idoli, nici chipuri cioplite; nici stâlpi să nu vă ridicaţi; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă aşezaţi în pământul vostru, ca să vă închinaţi la ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. (…)

De veţi umbla după legile Mele şi de veţi păzi şi plini poruncile Mele. (...)

Voi trimite pace pe pământul vostru şi nimeni nu vă va tulbura; voi goni fiare sălbatice şi sabia nu va trece prin pământul vostru. (...)

Căuta-voi spre voi şi vă voi binecuvânta; veţi avea copii, vă voi înmulţi şi voi fi statornic în legământul Meu cu voi.»[1]

Atotputernicule, este primăvară în sufletul meu, universul este plin de flori. Am obosit de atâta rătăcire; de ce Te ascunzi, Doamne, printre culori? Ţepoasa floare de arţar ascunde Chipul Tău!...

Cerule! Dă-mi strălucirea Ta. Aur şi argint să pot îmbrăca. Îngerii să cânte la harpă muzica astrelor făcute de Tine. Din galaxii să se deschidă sufletul meu pentru veşnicie. Visez uitându-mă la Cer. Visele se întind ca un năvod aruncat în Marea Tiberiadei de Apostolii Fiului Tău. Alerg să pipăi iubirea prinsă în năvod. Soarele credinţei mă opreşte. Întorc privirea ca un cerşetor, dar nu Te văd… Obosit şi flămând, ridic ochii spre Cer şi tac aşteptând chemarea Ta; chemarea primită de Avraam.

Trezirea! Mă caută un înger. A scăpat din lanţurile neascultării mele. A venit cu inimă curată să arunce îndoiala necredinţei mele. De cum m-a privit îngerul bun, focul căinţei a început să mistuie trupul meu; în grădini tainice, neumblate de muritori.

Îngerule bun, puţină viaţă trăită alături de tine ar spăla ochii mei plini de ură. Chemarea ta ar aduce fericirea pe pământ.

[1] Leviticul 26, 1, 3, 6, 9.

Iubirea despre care Tu ai vorbit lui Moise a înfipt rădăcini adânci. Sămânţa Cuvântului Tău a născut Chipul Galileeanului în Betleem. Cu Chipul Lui se vor hrăni şi neamurile mileniului trei.

«Să nu te răzbuni cu mâna ta şi să nu ai ură asupra fiilor poporului tău, ci să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.»[1]

«Şi, apropiindu-se unul din cărturari, care îi auzise vorbind între ei, şi, văzând că bine le-a răspuns, L-a întrebat: Care poruncă este întâia dinte toate?

Iisus i-a răspuns că întâia este: „Ascultă Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn."

Şi: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău şi din toată puterea ta". Aceasta este cea dintâi poruncă.

Iar a doua e aceasta: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." Mai mari decât acestea nu este altă poruncă.»[2]

Am căzut în capcana fericirii, sufletul poporului tău cedează sub greutatea Duhului Tău plin de iubire. Desfac aripile păsării măeastre pentru a Te putea vedea, eu, evreu al mileniului trei. Cu blândeţea Fiului Tău care a pătimit pentru neamuri, îmi ridic pânza neagră de pe ochi şi strig: Ridicaţi sufletele voastre ca obstacol în faţa fluviului murdar!... Apa credinţei să spele idolatria mileniului trei. La izvorul apelor să apară chipul Domnului Iisus. Pasul animalelor (curate) fără pereche să şteargă roua de pe frunzele verzi ale măslinului răsărit pe Muntele Ararat. Atunci

[1] Leviticul 19, 18.
[2] Marcu 12, 28-31.

dăinuirea râurilor purificate de ochii Tăi să umple Marea căinţei, într-o chemare continuă a Numelui Tău, Elohim.

«Apoi a zis Valaam către Balac: „Stai lângă jertfa ta, iar eu mă duc, că poate îmi va ieşi Domnul înainte şi ce-mi va descoperi El aceea îţi voi spune.” Şi a rămas Balac lângă jertfa sa, iar Valaam s-a dus într-un loc înalt să întrebe pe Dumnezeu.»[1]

Zămislit din nori de lumină,îngerul zboară străbătând cerul către apus. Cutezanţa unui muritor este de a ajunge ca îngerul. Privilegiul de a trăi cât mai Sus, sub formă de picuri de lumină cerească.

Resemnat, trag cuvertura pe ochi şi încerc să uit că nu suntem împreună: eu şi îngerul bun. În somnul meu adânc, astre – uitate de timp – se cunună. Îngeri cu aripi de vultur rotesc în jurul iubirii cereşti. Fiinţa întreagă las să coboare, să-i spun în şoaptă despre jertfa adusă de Iacov în Betel. Luminile din catedrale ispitesc a lumii rătăcire. Dispare încet, sub dale albe, chipul îngerului bun. Pleacă tăcut de lângă mine, unindu-se cu o floare… Cupa ei împrăştie parfum de lumină divină. Mă leg de pământ cu o răsuflare şi caut să înţeleg zborul îngerului bun. Poposesc cu gândul în livadă şi văd un măr căzut pe frunze. Un ochi orbit încearcă să-l culeagă… Un gust amar cuprinde fiinţa în a ei pornire. Să îl arunce, să îl păstreze, se chinuie tăcut. Şi gândul se ridică… Livada a rămas părăsită de îngerul bun.

«Rămânând Iacov singur, s-a luptat Cineva cu dânsul până la revărsatul zorilor.

[1] Numerii 23, 3.

Văzând însă că nu-l poate răpune Acela, S-a atins de încheietura coapsei lui şi i-a vătămat lui Iacov încheietura coapsei, pe când se lupta cu el.

Şi i-a zis: „Lasă-Mă să plec, că s-au ivit zorile!" Iacov I-a răspuns: „Nu Te las până nu mă vei binecuvânta."

Şi l-a întrebat Acela: „Care îţi este numele?" Şi el a zis: „Iacov!"

Zisu-i-a Acela: „De acum nu-ţi va mai fi numele Iacov, ci Israel te vei numi, că te-ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai ieşit biruitor!"»[1]

Atotputernice, Te voi întâlni când voi avea pleoapele grele. Bătrâneţea mea va potoli focul meu după Tine. Gândurile mele de evreu al mileniului trei vor rula înăbuşite de amintiri. Voi citi cartea vieţii mele şi mă voi împărtăşi cu clipa trăită alături de Tine. Vor poposi pe obrajii mei de lut razele harului trimis de Tine, Doamne al Puterilor. Iar eu, cuminte, cu inima plecată, cu sufletul călător printre blocuri, voi strânge în braţe (ca niciodată) Chipul Tău. Atunci voi striga: Te-am furat Tatălui Ceresc ca pe o rază, eu trăitor asemenea ultimului păcătos. Te-am adus pe pământ pentru a îndepărta întunericul ascuns în genele mele, eu, om al mileniului trei.

Deşteptat de scânteia luminii Tale, umbrele rachetelor nucleare îmi dispar din priviri, zâmbetul de copil nevinovat îmi reapare; îmi reverşi în priviri închipuiri sfinte.

«Şi era Moise de o sută douăzeci de ani, când a murit, dar vederea lui nu slăbise şi tăria lui nu se împuţinase.

[1] Facerea 32, 24-28.

Şi au plâns fiii lui Israel pe Moise, în şesurile Moabului, la Iordan, aproape de Ierihon, treizeci de zile, până când s-au împlinit zilele de jelit şi de plâns după Moise.»[1]

Sună clopotul a jale…, toaca îi urmează, strigând!… În cripta acoperită de crini, o inimă ieşită din petale se închină Ţie, Atotputernice. Alături de ea, sufletul meu de evreu părăsit, plânge. Inima mea este plină de sângele biruinţei drepţilor Primului Testament. Florile de crin o mângâie cu iubirea lui Iisus. Sufletul meu vorbeşte singur, îşi aminteşte de viaţa trăită împreună pe pământ. El este dus la ceruri; el, profetul Moise. Acolo voi încerca să merg şi eu (cu greu), în iarna amorţită de geruri.

«De atunci nu s-a mai ridicat în Israel prooroc asemenea lui Moise pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut faţă către faţă, nici să săvârşească toate semnele şi minunile cu care Domnul l-a trimis în pământul Egiptului asupra lui Faraon şi asupra tuturor dregătorilor lui şi asupra a tot pământul lui; nici să facă cu mână tare şi cu mari înfricoşări ceea ce a făcut Moise înaintea ochilor a tot Israelul.»[2]

Departe de Tine, Doamne, dragostea mea se prăbuşeşte în necunoaştere. Trupul, mădularele mele, îşi priveşte sufletul în oglinda ceţoasă a dimineţii uitată de timp. Doi tineri sădesc pomul vieţii aproape de casa sufletului meu rătăcit în întuneric. Ochii lui se luminează de iubirea care izvorăşte din Tine, Doamne. Trotuarul aglomerat de pietoni îl calc cu dragoste de sfânt. Numai muzica mileniului meu îmi tulbură durerea singurătăţii şi a apropierii de Cer.

[1] Deuteronomul 34, 7-8.
[2] Deuteronomul 34, 10.

Vipera mileniului trei a muşcat adânc din iubirea drepţilor Primului Testament. Otrava tehnologiei a ajuns să cuprindă pământul. Imaginile care cinstesc păcatul seduc pe aproapele meu. Nepăsători, acoperiţi de imagini, oamenii secolului meu îşi transmit veninul prin computer. Să fie iubirea plină de venin? Socotesc că este doar o glumă! Aştept a doua Ta venire!…

«Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoşeze.»[1]

Călăul plătit de regele orb taie floarea din rai. Ochii lui sorb petalele proaspete şi securea o aruncă la întâmplare. Ce este cu tine, fiară apocaliptică? Parfumul dragostei, arătat de Yahve poporului Său, te-a tulburat… Stropi de rouă cad pe haina ta pătată de sângele cald. Trupul de călău ţi se acoperă de aburi încinşi (de smoală). Îndrăgostit de proprie-ţi pradă, cazi în genunchi implorând milă. Îţi lepezi veşmintele, lăsând floarea să răsară în frumosul anotimp; e primăvară pe pământ.

«Iar Ieftae a zis: „Eu şi poporul meu am avut cu Amoniţii ceartă mare şi eu v-am chemat, dar voi nu m-aţi scăpat din mâinile lor.

Văzând însă că nu este nici un izbăvitor, mi-am pus viaţa în primejdie şi m-am dus împotriva Amoniţilor şi Domnul i-a dat în mâinile mele. (…)»[2]

[1] Ioan 14, 26-27.
[2] Judecătorii 12, 2-3.

Se înnoptase în sufletul meu de evreu al mileniului trei. Părăseam Cetatea Sfântă în liniştea chemării Tale. Vegheam mulţimea de New York-ezi adormiţi de computer. Privirile lor se pierdeau slobode în necunoaştere. Păstrau luciri neşterse de lumina curcubeului. Mai stăruie în sufletul meu covorul verde al virtuţii divine. Din bunătatea Ta, Doamne, S-a născut Pruncul Iisus. Un înger bun a pus dragostea Lui pavăză peste muritori. Harul Tău se pogora peste mine, peste poporul evreu. Sunete de corn anunţau marşul unui popor ales de Tine. Evanghelia înmugurea în sufletul neamurilor rătăcite. S-a născut un Prunc în Betleemul Iudeii, întreg pământul I se închină. Sufletul meu intră în Sfânta Sfintelor…, Ierusalimul mă cheamă, acum, la început de mileniu trei.

«Dacă tu, după ce vei trece peste Iordan, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l va da, vei asculta glasul Domului Dumnezeului tău şi vei împlini cu băgare de seamă toate poruncile Lui pe care ţi le dau astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va pune mai presus de toate popoarele pământului.»[1]

Spăl faţa mea cu roua de pe flori… Ziua îmi pare întunecată fără Tine, Lumină Blândă. Trăiesc în trup şi-n suflet năprasnice dureri. Noaptea neascultării cuvântului Tău pleacă cu greu… Deschid inima mea pentru aţi aduce jertfa de împăcare. Glasul Tău mă cheamă. Oglinda ispitei mi-a prins trupul istovit de atâta căutare. Îngăduie-mi, Yahve, să dau drumul privirii ochilor mei întrebători. Netălmăcita minune mă apropie de rugul care arde şi nu se mistuie. Bucăţi din trup îţi dăruiesc ca jertfă… oglinda s-a spart!... Strigătul prelung al îngerului bun îmi arată Lu-

[1] Deuteronomul 28, 1.

mina Blândă a ochilor Tăi. După care îmi privesc faţa în oglinda cerului, suspinând…

«Îşi va pune Aaron mâinile sale pe capul ţapului celui viu şi va mărturisi asupra lui toate nelegiuirile fiilor lui Israel, toate nedreptăţile lor şi toate păcatele lor; şi, punându-le pe acestea pe capul ţapului, îl va trimite cu un om anumit în pustie.»[1]

Îngerule bun, consideră adevărată privirea omului mileniului trei şi vizitează-l într-o zi luminată de soare. Lupoaica cu sălbatice devorări a fost alungată de o mână curată. Îţi mărturiseşte un fiu al poporului lui Dumnezeu.

Schimb singurătatea tulburătoare în bucurii venite de Sus. Iubirea divină îmi înconjuară răsuflarea de om care pilotează rachete. Răzbun aşteptarea Ta printr-o lacrimă plin de nădejde. Alung mâhnirea din sufletul meu cu cărbunii aprinşi luaţi din cădelniţa lui Eleazar. Te aştept, Îngerule bun, vreau să te pipăi trupeşte.

Setea după dragostea Ta de Creator, apasă fiinţa mea dominată de tehnologia modernă. Soarele scapără asfinţit, Fecioara calcă pământul înnegrit de neascultare. Perdele de umbră se aştern peste valea Iordanului. Plumburiul apei sfinte curge cu greu, lasă în urmă dorul după Tine, Doamne. E zbucium de valuri în jocul ceresc. Apare Profetul, în togă de jude, curăţind apa mileniului trei.

Îngerule bun te-aş crede în deşert, departe de lume, dar mă atingi cu ramura verde de măslin, primită de Noe pentru mine…, pentru tine…, pentru noi; fiii mileniului dominat de tehnologie, de computer.

«Acestea sunt cuvintele pe care le-a grăit Moise la tot Israelul peste Iordan (...) Să nu vă sfiiţi de la faţa omu-

[1] Leviticul 16, 21.

lui, că judecata este a lui Dumnezeu. Iar pricina care va fi greu pentru voi să o aduceţi la mine şi o voi asculta eu.»[1]

Zdrobit de roţi cu dinţi de fier, plâng picătura de sânge care cade pe caldarâmul încins de durere. Învăluit de harul Tău, viaţa îmi pare aproape de Tine, Atotputernice. Somnul tăcerii universului care mă înconjoară îmi acoperă faţa luminată de Tine. Buzele reci, lipsite de viaţă, lasă sufletul să împrăştie ceaţa în care iubirea Ta de Părinte se arată pentru mine. Ajută-mă să fiu cu Tine, Lumină Bună, acolo unde curge apa vie. Somnul veşniciei să mă ţină aproape de Tine.

«O, cine va da capului meu apă şi ochilor mei izvoare de lacrimi, ca să plâng ziua şi noaptea pe cei loviţi aii fiicei poporului meu? (...)

Iată, vin zile, zice Domnul, când voi cerceta pe toţi cei tăiaţi şi netăiaţi împrejur. (...)»[2]

Părinte, fiul Tău, evreu al mileniului trei, este îngropat în maşini de lux, în restaurante şi cluburi de noapte. Amnarul credinţei nu mai arde pe chipul lui. Conştiinţa că este vlăstar al poporului ales de Tine a amorţit. Dureri deşarte frământă sufletul său. Numai adevărul din potirul sfinţit de sângele Fiului Omului poate stinge oful greu din a lui fiinţă. Firea lui omenească, slabă, trecătoare, are nevoie (din nou) de chemarea Ta, Doamne. Tu ştii bine. Omul creat de Tine crede gândului său, dorinţa de a Te regăsi într-o bună zi.

Încerc să privesc Chipul Tău zugrăvit pe cupolă, să înţeleg taina dumnezeiască a Întrupării Fiului Tău, Iisus Hristos. Încerc să păstrez adevărul pe care semenul meu îl

[1] Deuteronomul 1, 1, 17.
[2] Ieremia 9, 1, 25.

respinge, să înăbuşi invidia cu iubirea Ta de Părinte. Urmez calea Ta cu bucuria simţită de sfinţi. Lumina Ta niciodată nu piere, egoismul secolului meu este înăbuşit de fericirea de Te simţi aproape de mine, Doamne.

«Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu, Dumnezeul meu.

Spre Tine am nădăjduit, să nu fiu ruşinat în veac, nici să râdă de mine vrăjmaşii mei.

Pentru că toţi cei ce Te aşteaptă pe Tine nu se vor ruşina; să se ruşineze toţi cei ce fac fărădelegi în deşert.

Căile Tale, Doamne, arată-mi, şi cărările Tale mă învaţă.

Îndreptează-mă spre adevărul Tău şi mă învaţă, că Tu eşti Dumnezeu, Mântuitorul meu, şi pe tine Te-am aşteptat toată ziua.»[1]

Smulge din mine, Atotputernice, simţirea mea murdărită de mileniul în care am intrat, noi copiii Tăi. Primeşte jertfa rugăciunii noastre, curăţă mâinile mele pătate. Să ajung transfigurat la Cer, lăsând pe pământ umbrele prefăcute în îngeri. Dacă semnul secolului meu părăseşte adevărul, fă-l să caute din nou semnul vieţii, şarpele de aramă. Fă-mă, pe mine, evreu rătăcit, să fiu arhitect desăvârşit, să plăsmuiesc trupul meu după chipul îngerului bun. Fapta să nu se transforme în vorbă, bucuria de a trăi în lumina feţei Tale să-mi devină dogmă, iar sufletul să cunoască veşnicia. Nu mă lăsa să-mi greşesc menirea de ales al Celui Sfânt. Suferinţa apropie eternitatea, o aduce pe pământ. Blând să-mi fie chipul, poleit de înţelepciunea Ecclesiastului, întru iubire divină.

[1] Psalmul 24, 1-5.

«Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, şi ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.

Dacă este vreun lucru despre care să se spună: „Iată ceva nou!" aceasta a fost în vremurile străvechi de dinaintea noastră. (...)

Eu, Ecclesiastul, am fost regele lui Israel în Ierusalim.»[1]

Dorinţa de a gusta din pomul oprit al cunoştinţei binelui şi răului domină viaţa omului mileniului trei. Sufletul meu suspină după lumină. Rareori semenul meu vrea să simtă bucuria faptei bune. Cu toate acestea, suferinţa apropie chiar şi pe oamenii secolului meu. Când omul domină viaţa prin prezenţa Ta, Doamne, el ajunge să cunoască suferinţa ca pe o aducere aminte. Bucuria – luată ca izvor de început – îmbrăţişează sâmburele credinţei cu nădejdea mântuirii. Numai conştiinţa veghează sufletul şi îl apropie de Tine, Atotbunule.

Străfundul fiinţei mele, doritor de plăceri trecătoare, îl sacrific înălţându-mi privirea spre Cer. Atunci primesc puterea de a vorbi cu Tine, Yahve. Visul ludic se metamorfozează într-o muzică a astrelor vizitate de îngeri. Numai în străfundurile pământului răsar contradicţiile. Binele suprem creşte încet lăsând omului iertarea.

Când îmi plâng neascultarea, Iisus plânge odată cu mine. Chipul Lui acoperă trupul meu cu o aură a îngerilor scăldaţi în lumină. Şi zbor întărit de lumina harului, caut loc pentru a mea căinţă. Nedesluşit, tainic cobor, mă ascund în inima cuminte a sfinţilor. Cum să fac să mă înţeleagă semenul mileniului meu: a iubi este taină sfântă, o

[1] Ecclesiastul 1, 9-10, 12.

fărâmă dintr-o creangă ruptă din porunca Lui. Ţie îţi vorbesc: Veşnicie! Răspunde chemării unui fiu al lui Avraam. Îmbracă-mă în haina bucuriei Tale, fă-mă liber, în plin mileniu trei.

«Nu judecaţi şi nu veţi fi judecaţi; nu osândiţi şi nu veţi fi osândiţi; iertaţi şi veţi fi iertaţi.

Daţi şi vi se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată şi cu vârf, căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceeaşi vi se va măsura.»[1]

Eresuri trecătoare se sparg pe frunţi săpate în stânci, topind durerea care apare acolo unde am iubit. Pescarul prinde în năvod miez de dragoste divină. Se pogoară peste mine o fărâmă de lumină. Pe culmi de creste depărtate se plimbă îngerii cei buni. Lăsând în urmă a lor scânteie de căldură. Un dor pios de căutare cuprinde a mea fiinţă. Şi văd pe Moise cum coboară cu două table sfinte.

De ce uit de Tine, Doamne, când totul e pierdut? Singurătatea nu vine de la mine; mileniul trei e singur şi el printre celelalte timpuri. Te rog, Adonai, în noaptea care îmi aparţine, să Te arăţi pe un colţ de cer. Să întind o mână şi să sper că pot cuprinde ceea ce este pentru mine. Arde icoana albă din perete, arde sufletul meu păgân. Cad bucăţi din cer în palma-mi, aud întâia Ta poruncă.

Dar s-a ascuns steaua mea…; steaua mileniului trei. O caut în zbor pe cer…; tehnologia nu mă apropie de ea. Să întreb Magii de la răsărit: dacă au văzut căzând o stea!... Le voi spune că este Chip iubit de mine, evreu tulburat de modernitate.

[1] Luca 6, 37-38.

«Doamne, Dumnezeul nostru cât de minunat este numele Tău în tot pământul! Că s-a înălţat slava Ta, mai presus de ceruri. (...)

Când privesc cerurile, lucrul mâinilor Tale, luna şi stelele pe care Tu le-ai întemeiat, îmi zic:

Ce este omul că-Ţi aminteşti de el?

Sau fiul omului, că-l cercetezi pe el?

Micşoratu-l-ai pe dânsul cu puţin faţă de îngeri, cu mărire şi cu cinste l-ai încununat pe el.

Pusu-l-ai pe dânsul peste lucrul mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui.»[1]

Fulgere cereşti mi-au smuls credinţa pripăşită în inimă. În zadar am încercat să-mi salvez sufletul, inima în care sălăşluiai Tu, Doamne. Vântul modernităţii mileniului meu a purtat departe iubirea mea faţă de Tine. A rămas numai gândul de altădată, în care Te regăsesc plângând după mine. La auzul glasului Tău, Yahve, statuia idolatră a mileniului tehnologiei avansate se sfărâmă la picioarele drepţilor Primului Testament. S-au rupt lanţurile neascultării…, sunt liber!... A rămas urma zilei în care Tu, Doamne în Treime, erai departe de mine.

«...Să ascultaţi glasul Meu, şi Eu voi fi dumnezeu vostru, iar voi Îmi veţi fi poporul Meu, şi să umblaţi pe toată calea pe care vă poruncesc Eu, ca să vă fie bine.»[2]

Icoană plină de păcate este pământul mileniului trei. Fiinţă trăită în chin şi uitare este omul tehnologiei moderne. Iubirea pogorâtă de la Duhul Sfânt a căzut pe petalele uscate ale florilor artificiale. Nici eu nu-mi mai deschid inima la chemarea Ta. Adierea îngerului bun nu o mai

[1] Psalmul 8, 1, 3-6.

[2] Ieremia 7, 23.

simt în privirea ochilor mei orbiţi de neascultare. Soarele nu mai vine nechemat de rugăciunea copiilor mângâiaţi de Hristos. Îngândurat, îmi plec genunchiul – precum profetul Moise – şi cer iertare pentru mine, pentru omul mileniului trei. Icoana – pământul – să-şi lumineze chipul şi Muntele Veşniciei, Muntele credinţei, să fumege din nou, să vestească prezenţa Ta printre muritori.

«Chipul slavei Domnului de pe vârful muntelui era în ochii fiilor lui Israel, ca un foc mistuitor.

Şi s-a suit Moise pe munte şi a intrat în mijlocul norului; şi a stat Moise pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi.»[1]

Mirosul de smirnă din Templul Nou de la Ierusalim trezeşte iubirea amorţită a mileniului trei. Vădită bucurie ascunde inima mea de copil rătăcit printre blocuri cu o sută de etaje. Povara pietrei cioplită de Tine, Atotputernicule, m-a făcut puternic în faţa ispitei. Ruga mea a fost auzită. Tălpi de înger au rămas pe trupul meu biciuit de valurile robiei. Acum iubesc cu putere prezenţa Ta pe pământ. Smirna din Templul Nou de la Ierusalim mi-a trezit iubirea pentru Tine, Dumnezeule Savaot.

«Voi încheia cu ei un legământ al păcii, legământ veşnic voi avea cu ei. Voi pune rânduială la ei, îi voi înmulţi şi voi aşeza în mijlocul lor locaşul Meu pe veci.»[2]

Încerc să adorm liniştit, de frumuseţea visului patriarhului Iacov. Îngerul bun să apară în miezul tainic al vieţii omului dominat de computer. Să fie îmbrăcat (el) în flori de ienupăr, asemenea salcâmului înflorit în grădină.

[1] Ieşirea 24, 17-18.
[2] Iezechiel 37, 26.

Parfumul adus de Duhul Tău să acopere vina omului mileniului trei.

Din ochii mei de evreu să cadă o lacrimă pe focul căinţei. Chipurile torturate de neascultare să urce pe scara lui Iacov. Din cenuşa străbunilor mei, un boboc de floare rară să împingă pământul în sus, spre Tine, Dumnezeule Savaot.

«Apoi S-a arătat Domnul în capul scării şi i-a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău şi Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi.

Urmaşii tăi vor fi mulţi ca pulberea pământului, (...) şi se vor binecuvânta întru tine şi întru urmaşii tăi toate neamurile pământului.»[1]

Poposesc cu privirea credinţei pe muntele Veşniciei, în livada Ta, Doamne al Puterilor, şi văd un măr căzut pe frunzele uscate de neascultare. Un ochi scobit, o mână tremurândă, încearcă să prindă ispita lui Azazel. Buze cărnoase, livide, înfig dinţii în putreziciune… Un gust al morţii cunoaşte fiinţa mea de om al mileniului trei. Să îl arunc?! Să-l păstrez?!... Mă chinui în automobilul meu de lux… Pipăi fructul cu răsuflarea mea disperată şi cad în necunoaştere.

Lacrimă, picătură din mare. Spală dragostea mea pătată de ispita mileniului meu. Trupul să cunoască mângâierea Ta de Părinte. Să nu mă prăbuşesc în propria-mi tină. Locaşul sfânt să devină pentru mine casa sufletul meu! Fă-mă să iubesc asemenea unui sfânt cu ochii pătrunşi de lumina divină.

[1] Facerea 28, 13-14.

«Şi răspunzând, le-a zis: Mergeţi şi spuneţi lui Ioan cele ce aţi văzut şi cele ce aţi auzit: Orbii văd, şchiopii umblă, leproşii se curăţesc, surzii aud, morţii înviază şi săracilor li se binevesteşte.

Şi fericit este acelea care nu se va simţi întru Mine.»[1]

Acolo, în Ceruri, arde o candelă pentru mine şi întunericul se topeşte în lumină. Bulgării de foc se rup din planete; acolo arde inima mea pentru tine, Elohim.

Omul, plăsmuit în noaptea coacerii de pâine, când roua de pe frunze a căzut pe pământ; omul, care urcă scările navelor cosmice, îşi lasă trupul rece să ardă la lumina lumânărilor din biserici. Candelabre cu braţe de fier vor fi martore disperării noastre; noi, oameni ai mileniului trei.

Când catapeteasma Templului cel Nou se va clătina, făcând semn Cerului, din cripta întunecată va curge mir de aloe. Atunci Mesia va veni să judece neamurile. Atunci, Dumnezeul în Treime, mă va chema să sărut rănile Fiului. Şi Duhul Domnul se va purta peste ape. Atunci mă voi trezi din somnul dat uitării. Şi te voi iubi, Yahve, Doamne al Puterilor.

«Aşa zice Domnul: „Să nu mergeţi şi să nu faceţi război cu fraţii voştri. Întoarceţi-vă fiecare la casa voastră, căci de Mine s-a făcut acest lucru!" Şi au ascultat ei de cuvintele Domnului şi s-au întors înapoi din drumul lor împotriva lui Ieroboam. (...)

Mânia Mea nu se va mai vărsa asupra Ierusalimului. (...)»[2]

---

[1] Luca 7, 22-23.

[2] II Paralipomena 11, 4, 7.

Îngerule bun, te-am furat Soarelui ca pe o rază, eu, trăitor asemeni stelelor. Te-am adus pe pământ pentru a păzi lumina din sufletul meu. Atunci vor dispărea umbrele întunericului din privirile semenilor mileniului trei. Trăirea aproape de Tine, Doamne Iisuse Hristoase, va aduce zâmbetul pe feţele noastre schimonosite de neascultare. Dulceaţa harului ceresc va umple inima noastră cu nectar odihnitor.

Cu toate acestea, dimineaţa zilelor noastre de copii, care se joacă cu bomba cu neutroni, este orbită de ceaţa întunericului necredinţei. Ce ciudat!... Raza Ta dispare în întunericul veşniciei, petalele cad sub privirile fugare ale semenilor mileniului trei… Dar Te voi găsi, Doamne al veşniciei promise nouă, copii neascultători ai mileniului care vine.

Se înnoptase şi părăseam Templul Nou din Ierusalim în liniştea chemării Tale de Părinte, Elohim. Vegheam mulţimea din oraşul sfânt cu credinţa evreului care Te caută şi Te află aproape. Privirile mele se duceau slobode, păstrând luciri neşterse de chemarea Ta. Mai stăruia covorul verde de pe chipul iubit de Tine. S-a născut prunc divin, rod al tainelor Tale cereşti, ţinut în pavăza harului. Sub frunze mari de nuc m-am deschis veşniciei, luminat de dragostea Ta pentru poporul ales. Un înger a plantat în mine boaba credinţei, amintind, prin sunete de flaut, de Fecioara Maria.

S-a născut prunc divin în Cetatea Veşniciei, în Ierusalimul mileniului trei. Întreaga lume se închină Ţie, înmugurind pacea pe pământ; pacea promisă de Tine, Fiul Omului.

«Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Şi când am văzut eu aceasta, am căzut cu faţa la pământ. (...)

Iată acum care sunt porţile cetăţii. Porţile cetăţii vor purta numele seminţiilor lui Israel. (...)

Iar din ziua aceea înainte numele cetăţii va fi: Domnul este acolo.»[1]

[1] Iezechiel 1, 2 şi 48, 30, 35.

II
MUNTELE CĂINŢEI

Doamne al Puterilor, vreau să Te pipăi cu obrazul meu de lut cioplit de Tine în ziua naşterii mele pe pământ. Vreau să aleg tot ce este sfânt în univers, să am în mine nimbul credinţei patriarhului Avraam şi pururi să nu mă schimb.

«Şi a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam şi a zis: „juratu-M-am pe Mine Însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi n-ai cruţat nici pe singurul tău fiu, pentru Mine, (...) voi înmulţi foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe ţărmul mării şi va stăpânii neamul tău cetăţile duşmanilor săi.

Şi se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu.”»[1]

Tu, filă a timpului ceresc, deschide-te!... Să citesc gândul lui Adam când încerca să Te cunoască de Stăpân. Sufletul Protopărintelui cunoştea frământarea, privirile îi ardeau de dorinţa de-a mânca din pomul veşniciei. Dar a gustat din pomul cunoştinţei binelui şi răului şi a fost de ajuns şi pentru mine, evreu născut la început de mileniul trei. După ce au muşcat, Adam şi Eva, au căzut în necunoaşterea luciferică. Ei vedeau cum se întunecă grădina din Eden. Pomul vieţii se ofilea de focul mocnit al neascultării. Omul îşi pierdea menirea veşniciei. Doar o ramură verde de măslin se legăna aducând adiere omului cuprins

[1] Facerea 22, 15-18.

de arşiţa morţii. Acum, Îmi este sufletul plecat departe… Într-o lume necunoscută, în care viaţa nu cunoaşte moartea şi lumina din ochi nu se stinge, niciodată!... Acolo, pe tron – în zale de lumină cerească – cu policandre mii şi mii, Arhanghelul Mihail veghează Veşnicia, vorbind Nemuririi lui. În dreapta, un înger al speranţei îndepărtează ochii mei spre uşa sfântă dintre cele două lumi.

– Nu îţi este dat să fi aicea, îmi zise Îngerul Gavril. Rămâi în trup, o, suflet bun, până în ziua în care te vei urca în carul de foc al proorocului Ilie. Da, îmi zisei, dar setea de dragoste divină apasă în mine dor greu. Soarele apune pe colinele Ierusalimului odată cu chipul Tău, Doamne. Perdelele de umbră care se aştern peste văile Iordanului sunt paşii Domnului Iisus. E zbucium de valuri în Cetatea Sfântă a începutului de mileniu trei. Din râul sfânt se înalţă Chipul Tău şi odată cu el întregul Israel.

«Şi pe când Se ruga El, chipul feţei Sale s-a făcut altul şi îmbrăcămintea Lui albă strălucind.

Şi iată doi bărbaţi vorbeau cu El, care erau Moise şi Ilie.

Şi care, arătându-se întru slavă, vorbeam despre sfârşitul Lui, pe care avea să-l împlinească în Ierusalim.»[1]

Se adună în sufletul meu de evreu al mileniului trei murdăria întregii creaţii; pervertită de tehnologie necontrolată de raţiunea luminată de credinţă. Gânduri rele tulbură clipa eternităţii pe pământ. Trebuie să mă arunc în scăldătoarea de la Vitezda, să fiu vindecat de cuvântul Fiului Tău. Nu mai pot îndura goliciunea sufletului meu. Picătură cu picătură se scurg în trupul meu: invidia, ura, crima; se

[1] Luca 9, 29-31.

topesc în focul care arde şi nu mă mistuie. Şi rămân în maşina mea de lux cu ochii fixaţi în privirea Ta de Părinte.

Nădăjduiesc să ajung în ziua aşteptării Tale, să Te cunosc, Adonai, sufletul meu să prindă aripi de înger.

Tremur de atâta aşteptare…, inima îmi bate ca un clopot de argint. De undeva, din depărtare, îngerul îmi arată scaunul (gol) de lângă Tine. Şi mă aşez, cunoscând fericirea.

«Adusu-mi-am aminte de judecăţile Tale cele din veac, Doamne, şi m-am mângâiat.

Mâhnire m-a cuprins din pricina păcătoşilor, care păzesc legea Ta.

Cântate erau de mine îndepărtările Tale, în locul pribegiei mele.

Adusu-mi-am aminte de numele Tău, Doamne, şi am păzit legea Ta.»[1]

Plec în lumea păsărilor călătoare. Soarele cald de vară a apus pentru mine. O umbră (cu răcoare) îşi face loc în sufletul meu. Privirea ochilor coboară obosită. În lumea pământeană am crescut hirstofor şi am învăţat să urc Muntele Credinţei cu tablele Legii în mână. Aripile plăpânde ale sufletului meu s-au oprit în faţa neascultării. Zi de zi am pregătit plecarea în lumea păsărilor călătoare, în lumea îngerilor. Am zburat cu fraţii întru credinţă, am zburat spre Cer în căutarea împărăţiei îngerilor. Ziua despărţirii de murdăria mileniului trei a cuprins fiinţa mea. Zbor din nou să Te găsesc, Doamne!... Strig către Tine, Auzi-mă!...

«Când Te-am chemat, m-ai auzit, Dumnezeul dreptăţii mele! Întru necaz m-ai desfătat! Milostiveşte-Te spre mine şi ascultă rugăciunea mea.

[1] Psalmul 118, 52-55.

Fiii oamenilor, până când grei la inimă? Pentru ce iubiţi deşertăciunea şi căutaţi minciuna?

Să ştiţi că minunat a făcut Domnul pe cel cuvios al Său; Domnul mă va auzi când voi striga către Dânsul.»[1]

Înger al durerii, lasă bunătatea Domnului să vină la mine, evreu rătăcit în modernitate. Adierea de frunze să trezească credinţa mileniului meu. Îngerule negru, pleacă departe, fugi, te ascunde în locuri neumblate, ştiute numai de Lucifer. Lasă lumina să acopere pământul călcat cu atâta nădejde de drepţii Domnului Dumnezeu. Să pot umbla liber prin iarba ispitei, cu ochii ridicaţi spre ceruri, cu gândul de a vedea pe Domnul.

Noapte a necredinţei, îngerul tău este negru, precum fapta omului modern. Lumina veşniciei, într-un târziu, va fi purtată pe umeri de Fiul Omului. Iar tu, înger al necredinţei, vei dispărea în valurile ridicate de vânt, în Marea Galileei.

Misterul nopţii învăluie viaţa, sâmbure de măslin răsărit în argilă. Pomul fructifer cu roadă rotundă se clatină la prima suflare de vânt. Căldura toridă a verii usucă din frunze; cad pătate de neascultarea omului dintâi.

E mare grădina credinţei… Omul este pomul cu viaţă dată de Elohim. Trupul lui se reîntoarce în pământ pentru aş regăsi nemurirea.

«Ia aminte, cerule, şi voi grăi! Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele!

Ca ploaia să curgă învăţătura mea şi graiurile mele să se coboare ca roua, ca bura pe verdeaţă şi ca ploaia repede pe iarbă.

[1] Psalmul 4, 1-3.

Căci numele Domnului voi preamări. Daţi slavă Dumnezeului nostru!»[1]

Caut libertatea căprioarei ascunsă în prerie, departe de lumea chinuită de lupi hămesiţi. Încerc să ating căprioara sufletului meu cu un gând venit de la Tine, Doamne Iisuse. Căprioara dispare neatinsă… Ce vânător neîndemânatic sunt eu, robul neascultării… Arma credinţei mele – fapta – a amorţit de atâta îndoială. Să fac o capcană în iarba preriei uscate, să aştept lupii hămesiţi ai mileniului trei.

Gândesc la tine, libertate; lasă-te prinsă de sufletul meu. Mă rup în şoaptă de lumea secolului meu. Sunt liber. Sunt aproape de Tine, Sfântă Treime, adorată Fiinţă.

«Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine. (…)

Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.»[2]

În rugăciune, cu palma din lut ating masa sfântă pe care sunt puse pâinile seminţiilor lui Israel. Sfânta Sfintelor se mută în sufletul meu părăsit de Tine. Dialogul cu Tine creşte, mă înalţ în trăire, simt prezenţa Duhului Tău. Evanghelia vesteşte lumina Cerului printre noi, oameni ai mileniului trei. Vorbesc odată cu Tine, blocurile cu o sută de etaje îmi apar transfigurate, timpul veşniciei s-a oprit în rugăciunea mea, în rugăciunea noastră. Gust flămând din Trupul Tău; vreau să sorb clipa veşniciei.

Atunci a venit potopul… Tunete, fulgere, se întunecă, se sparg norii păcatului omenirii. Se desface cerul, spu-

[1] Deuteronomul 32, 1-3.
[2] Ioan 14, 6, 26.

megă apa pe obrazul meu ofilit de neascultare. Totul este inundat de păcat. Cât de grea este picătura căinţei? Numai patriarhul Noe poate supravieţui după potopul concurenţei mileniului trei. Este de ajuns pentru o nouă omenire.

«Apoi a mai zis iarăşi Domnul Dumnezeu către Noe: „Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi şi cu tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam şi de-a pururi.

Pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine şi pământ.»[1]

Sunt gând înecat de iubire, rupt de inima însângerată, mângâiat de Chipul Tău divin, în care se reflectă lumina destinului meu. În Sfântul Duh mă regăsesc inundat de iubirea pogorâtă de la Tatăl Ceresc, în dar. Lacrimile de lumină venite de la Fiul cad pe haina prăfuită a secolului meu. Strâng cât pot de tare mâna Ta, Elohim, cu gândul de a păstra în trupul meu de lut veşnicia, nemurirea pentru oamenii mileniului trei.

«Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci – dornici să-şi desfăteze auzul – îşi vor grămădi învăţături după poftele lor.»[2]

Omul mileniului meu îşi priveşte în oglindă faţa muşcată de moarte. Ieri era copil al Tău, Doamne, astăzi este bătrân şi plânge mereu clipa căderii protopărinţilor. A rămas cu greul vieţii: iubirea Ta de Părinte.

Lumina binefăcătoare a Soarelui dreptăţii se revarsă peste trupul dezgolit de păcat. Îl inundă cu petale de flori albe, în care luciul lacului adormit tremură sub privirea drepţilor Primului Testament. Din mantia spiritului răsar

[1] Facerea 9, 12-13.
[2] II Timotei 4, 3.

nuferi imaculaţi, luminaţi de adevăr. O picătură de iubire udă floarea răsărită în sufletul meu de evreu. Din ea se va înălţa rugăciunea care va înăbuşi patima.

Floare ruptă din Ceruri, răsari odată cu lumina veşniciei să pot purta greul vieţii: iubirea Ta de Părinte.

«Aceasta este piatra cea neluată în seamă de către voi, zidarii, care a ajuns în capul unghiului;

Şi întru nimeni altul nu este mântuirea, căci nu este sub cer nici un alt nume, dat între oameni, în care trebuie să ne mântuim noi.»[1]

Apar în minte amintiri firave, cu mirosuri de morminte. Vremuri nemăsurate de timp, atinse de privirea drepţilor şi sfinţilor, prin cuvânt şi faptă. Însingurată este lumea mileniului meu, lipsită de iubire şi plină de suferinţă, de înrobire a sufletului prin imagini oferite de computer.

«Dăruieşte-i dar robului Tău minte pricepută, ca să asculte şi să judece pe poporul Tău şi să deosebească ce este bine şi ce este rău; căci cine poate să povăţuiască pe acest popor al Tău, care este nesfârşit de mare?»[2]

Văd umbre, trupuri părăsite de a vieţii stare; văd pe profetul Ezechel. Mormane de cadavre, luturi arse în scrum, viaţa care curge în al morţii drum. Clipe uitate de tine, morminte care dorm, frământări de oase, chipuri în mişcare privesc lumina care luminează pământul. Totul îmi pare aur de lumină. Sclipitor de daruri sfinte. Potirul de la Masa Sfântă luminează noi morminte. Puterea sacră pătrunde unde nu am ajuns cu gândul. Inima sufletului se apropie de Tine, Doamne.

[1] Fapte 4, 11-12.
[2] III Regi 3, 9.

Ating sacrul ca pe o floare, pământul se topeşte… Mă prefac în nimb de soare, străfundu-mi se smereşte. Doamne, extirpă rădăcina răului din lumea secolului meu, (singur) eu mă prăvălesc în prăpastia necunoaşterii. Scaldă-mă în lumina harului Tău. Apropie-Te în tăcere, Doamne, fiinţa mea Te-a chemat. Pâlpâie o licărire în străfundu-mi neumblat; nepătat de greşeală.

Marea albastră pe care o sărut este plină de apa vieţii, din care sfinţii au băut bucuria eternităţii. Când negura de patimi pătrunde a mea virtute, se revelează datina fericirii pierdută în grădina Eden. A mea credinţă începe dincolo de curcubeu. Sufletul meu percepe împărăţia Domnului în tainicele mişcări ale norilor albi, plini de apa vieţii adusă de Iisus pe pământ.

«Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.»[1]

Umbra nopţii îndepărtată se strecoară prin suspine, se aşază lângă omul mileniului trei, asemenea crinului înmiresmat pe morminte. Bate clopotul veniri primului cuvânt. Cugetări necugetate frământă viaţa de după moarte. Aşteaptă nemurirea… Sufletul cald, îmbălsămat cu a sângelui dogoare, inundă pământul călcat de Tine, Adonai.

Priveliştea întunecată de visuri, presărată cu smarald, se lasă călcată de mine, om al secolului meu. Strecurată printre suspine, umbra nopţii îndepărtată, se aşază lângă mine cu flori de crin înmiresmate. Iubirea mea coboară pe crucea împietrită, Duhul mă împresoară cu adiere sfântă. Cad picuri de sudoare pe ochiul deschis de căinţă, privirea doare, totul pare pocăinţă. Muşc din lemnul sfânt o

[1] Ioan 15, 17-18.

părticică din viaţa primită ca dar; se naşte legământ, curge firul vieţii… Vreau să sorb întreaga cruce, precum un orb care merge cu mâinile ridicate spre cer. Mă mistuie focul dragostei de creator, creaţia cu totul; chiar lemnul sfinţitor. Să văd lumina orbitoare a Soarelui ceresc, să am în suflet bucuria harului dumnezeiesc. Dar mă trezesc!... O! vis deschis la tot ce este fără de sfârşit… Stau în faţa crucii, cu dorul de-Aţi vorbi, Doamne al meu. Elohim, Tu, Creatorul!...

«Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat şi în Domnul nădejduind, nu voi slăbi.

Cercetează-mă, Doamne şi mă cearcă; aprinde rărunchii şi inima mea.

Că mila Ta este înaintea ochilor mei şi bine mi-a plăcut adevărul Tău.»[1]

Trupul îmi este plin de patimile mileniului meu. Pătat pe ochi, pe frunte, cobor şi fug de Tine, Doamne, mă îndepărtez de Muntele Sinai. În haosul profund simt dureri şi mă frământ… Sufletul meu plânge odată cu întregul univers. În văpăi de foc astral sufăr chinuri ucigaşe departe de Tine, Doamne Iisuse Hristoase. Rabinul şi preotul secolului meu se roagă pentru mine, cerând Domnului în dar iertarea… Plâng, eu, evreu neluat în seamă de mai marii mileniului trei.

Din focul căinţei apare o inimă neatinsă de păcat. E un copil de înger înfăşat în ieslea din Betleem. Mireasmă de dafin umple universul. Iubirea pictează faţa neatinsă de neascultare. Fiul lui Dumnezeu duce la căinţă, la iubire întreg universul.

[1] Psalmul 25, 1-3.

«Şi iarăşi a intrat în sinagogă. Şi era acolo un om având mâna uscată. (...)

Şi a zis omului care avea mâna uscată: Ridică-te în mijloc!»[1]

«Şi a început Duhul Domnului să lucreze prin el în tabăra lui Dan, între Tora şi Eştaol.»[2]

Drum de nisip se deschide în faţa omului mileniului trei. Talaz ameţitor, forfote de ape, totul este golit de adevăr. Straie de pădure, muguri înverziţi, voiciunea serii păcatului adamic, prunci nefericiţi. Sclipire uitată de ale nopţii păreri. Imagine îngândurată de tristeţea sfinţilor. Nimicuri pierdute în false păreri ştiinţifice, pietroaie izbite de ziduri care stau să cadă sub povara greşelilor omeneşti. Hăţişuri de umbre, uitate de moarte, turle surpate de fapte rele. Pe alocuri suflă vântul cu aprige salturi. Năvalnice trupuri zidesc catafalcul creaţiei Tale, Doamne. Aproape este marea umbrită de soare, în care se scaldă soarta omului pe pământ. Credinţa mea inundă tăcerea universului cu cuvântul Tău. Dispare durerea morţii descrisă de profeţi. Tu eşti aproape de mine, Doamne.

«Să te temi de Domnul Dumnezeul tău şi numai Lui să-I slujeşti, de El să te lipeşti şi pe numele Lui să te juri.»[3]

Ninsoare de podoabe cereşti apare pe bolta necuprinsă de gând. Infinitul soarbe puterea omului aflat în căutarea Ta, Doamne. Un cal cu tropot se aude pe deal, apropie potopul mileniului trei. Tunete de ploaie, vuiete de vânt, transformă în paie iarba de pe pământ. Pâraie de ape

[1] Marcu 3, 1, 3.
[2] Judecătorii 13, 25.
[3] Deuteronomul 6, 13.

inundă livada, în care, un înger încearcă să scape, aleargă de-a valma. Ţipete de păsări străbat grădina cerească. Când totul părea întunecat de vuiet şi furtună, ai apărut Tu, Doamne, în togă de jude şi ne-ai acoperit cu hlamida Ta albă… Curgea din ea, pe pământ, numai iubire, numai iubire.

III
MUNTELE IERTĂRII

Am coborât în peştera inimii mele, m-am luptat cu sângele care clocotea în veninul mileniului meu. Umbra fugară a iubirii acoperea timpul, lumina curcubeului vestea împăcarea universului. Este cald în inima mea. Stalactite dăltuite de intriga uitării cad în valuri clare de cascade tropicale. În togă de mătase îmi oglindesc chipul într-o baltă de sânge. Este sângele aproapelui meu Iisus, Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu.

M-am rătăcit în peştera inimii mele; peşteră săpată de tine, foc mistuitor. Foc aprins în candela cerească. Întuneric, lumină, tăcere… Totul se frământă într-o fiinţă părăsită de murmurul iubirii divine. Stâncă părăsită pe Muntele Sinai.

«Dar ei n-au ascultat glasul Meu şi nu şi-au plecat urechea lor, ci au trăit după pofta şi îndărătnicia inimii lor rele şi s-au întors cu spatele către Mine, iar nu cu faţa.»[1]

Urc munţii vieţii cu nădejdea unui eremit care caută iluminarea. Prin aburi, ca după o ploaie de vară, un fiu al lui Israel Te caută; Te caută în lumea computerului şi a navelor cosmice. De când am privit muntele Tabor, am rămas rob Fiului Omului, Fiului lui Israel. De atunci, urc munţii vieţii ajutat de Iisus. Din când în când, privesc astrele şi văd împărăţia Ta, Părinte Elohim.

[1] Ieremia 7, 24.

«În zilele acelea nu era rege în Israel, ci fiecare făcea ce i se părea că este drept.»[1]

Paşii mei rătăciţi bat drumurile călcate de demonii modernităţii. Din umbră, departe de lumină, pipăi pământul binecuvântat de Tine, dat poporului Tău spre nemurire. Îmbrăţişez pruncul de lângă mine şi zic că Te-am îmbrăţişat pe Tine, Doamne al Puterilor. E primăvară în sufletul meu… Nu pentru mult timp… O frunză mâncată de omidă îmi spune că toamna a venit… Iar Tu, Preabunule, ai tăcut.

Omul mileniului meu este învăluit de tăcerea Cuvântului Tău, Doamne. Este ceasul amăgirii trăit în necunoaştere. Un suflet de evreu tânjeşte după Tine, Doamne. Când zgomotul durerii mele se va auzi în Ceruri, ochii Tăi de Sfânt se vor îndrepta spre mine, Părinte.

«Atunci a venit regele David şi a stat înaintea feţei Domnului şi a zis: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, şi ce este casa mea, de m-ai înălţat aşa?

Dar şi aceasta s-a părut încă puţin în ochii Tăi, Dumnezeule, căci iată vesteşte despre casa robului Tău în viitor şi priveşte la mine, ca la un om mare, Doamne Dumnezeule!”»[2]

Strâng în braţe Chipul Tău. Te iubesc atât de mult, Doamne, încât sufletul meu vibrează ca o vioară cerească. Îngerul bun o atinge cu mâna firavă, dar sigură. Iisuse! Îţi ating fruntea plină de lumină cerească. Calc pe urmele Tale de Fiu al Omului. Pământul se pătează cu lacrimi de iubire; încep să nădăjduiesc pentru mileniul promis poporului Tău.

[1] Judecătorii 17, 6.
[2] I Paralipomena 17, 16-17.

«„Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic se va da oare bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu va răspunde ceva?”

Şi Iov a răspuns Domnului zicând: „Dacă am fost uşuratic, ce răspuns să-Ţi mai dau? Voi pune mâna mea pe gura mea.»[1]

Îngerule bun, unde alergi când soarele încă nu a apus? Priveşte balconul etajului nouăzeci şi trei! Acolo te cheamă un suflet. Opreşte-te, soarele răsare curând, lumina va umple universul. Picuri de sudoare, ca picurii de sânge, cad pe fruntea mea pătată de vină. De ai auzi frământarea mea, zgomotul lacrimii mele, nu te-ai mai îndepărta de mine, Îngerule bun. Nu mă părăsi, nu alerga departe de mine…

Noaptea veghează peste patul meu înăduşit de atâta aşteptare. În tăcere, aud respiraţia Ta cerească, mă bucur că eşti acolo!... Mă ştiu protejat de pulberea moale a harului ceresc. În oglinda chipului meu se priveşte faţa ta de Înger bun. De ce nu vii, Înger bun? Încearcă numai şi într-o clipă va dispărea umbra care ne separă.

«Acesta este cel despre care s-a scris: „Iată trimit înaintea feţei Tale pe îngerul Meu, care va găti calea Ta, înaintea ta.”

Zic vouă: Între cei născuţi din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; dar cel mai mic în împărăţia lui Dumnezeu este mai mare decât el.»[2]

Îngerule bun, tu eşti lumina dăltuită de Elohim, eu sunt pământul luminat de soare. În inima mea a răsărit un crin pe care îl ud cu lacrimi de fericire. Sărut floarea şi cad

[1] Iov 40, 2-4.
[2] Luca 8, 27-28.

îmbătat de parfumul harului. Cum este posibil la început de mileniu trei? Nectarul dragostei mele pentru Tine curge pe rănile modernităţii. Sub umbra pomului vieţii, Tu, Doamne, păstrezi taina eternităţii. Apa dătătoare de viaţă este păstrată în amfora patriarhului Iacov. Fiecare pas spre ea este o infinitate pentru mine. Ce departe este secolul meu de Tine, Creatorule, Elohim.

«Şi i-a zis: Vezi, nimănui să nu spui nimic, ci mergi de te arată preotului şi adu, pentru curăţirea ta, cele ce a rânduit Moise, spre mărturie lor.»[1]

Zgomotul surd al avioanelor tulbură liniştea cerului mileniului trei. Nori de aramă tremură la auzul motoarelor cu reacţie. Jos, pe iarba verde, se coace fructul căinţei la soare. Este udat de lacrima din rouă. Umbre tăcute se pierd pe trotuarul vieţii. Vântul răcoritor trimis de Tine, Doamne, uşurează neascultarea mea. Cu paşi repezi mă apropii de barca în care s-a urcat apostolul Petru. Se aude pe pământ muzica iubirii eterne. Toamna, cu rodul bucuriei, a venit şi în casa sufletului meu. Banca din faţa blocului este ocupată de tineri îndrăgostiţi. Ei ating firele de iarbă create de Elohim pentru mine, pentru tine… pentru noi, fii neascultători ai mileniului trei.

«Nu te teme de ele, că Domnul Dumnezeul vostru Însuşi, se va lupta pentru voi. În vremea aceea m-am rugat Domnului şi am zis: Stăpâne Doamne, ai început să arăţi robului Tău slava Ta, puterea Ta, mâna Ta cea tare şi braţul cel înalt, că cine este Dumnezeu în cer sau pe pământ, Care să facă astfel de lucruri cum sunt ale Tale şi cu o asemenea putere ca a Ta.»[2]

[1] Marcu 1, 44.
[2] Deuteronomul 3, 22-24.

Afară este frig. Zăpada cade obosită de ger, greierele nu mai cântă, furnica s-a ascuns în pământul amorţit. Numai luna, pierdută printre nori, aduce sclipiri firave în sufletul meu de evreu rătăcit în modernitatea mileniului trei. Undeva, în oraşul adormit, la etajul nouăzeci şi trei, icoana Ta este fixată în cuie. Credinţa mea nu o poate mişca. Neascultarea a slăbit-o… Strada este pustie, merg plin de căinţă. Privesc prin parbrizul maşinii, gândesc la nemurire. Zăpada adusă de nori a acoperit petele negre ale oraşului. Din bloc iese o bătrână condusă de câine. Viforul a târât la pământ lumina primăverii, şi odată cu ea, Chipul Tău de Părinte, Elohim.

«Auzind, Iisus S-a minunat şi a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credinţă.

Şi zic vouă că mulţi de la răsărit şi de la apus vor veni şi vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov în împărăţia cerurilor.»[1]

Şi eu sunt de la răsărit, Doamne Iisuse Hristoase, şi vreau să stau la masă cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov, în împărăţia cerurilor. Mileniul meu nu trebuie să mă împiedice… Lasă-mă să-mi urmez drumul crucii, ajutat de Simon Cirineanul, flagelat de iubirea Tatălui Ceresc. În libertate cerească voi păstra taina dăruită mie. Te voi chema ca Fiu trimis de Tatăl „la plinirea vremii”. Şi voi crede în Tine, umbrit de Duhul Sfânt.

«Deci, dacă voi, răi fiind, ştiţi să daţi daruri bune fiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?

[1] Matei 8, 10-11.

Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceţi lor, că aceasta este Legea şi proorocii.»[1]

Am stins focul iubirii Tale de Părinte. El mistuia sufletul meu ca pe o coală albă de xerox. L-am stins cu o lacrimă sărată a iertării. Dar imaginea Chipului Tău nu a dispărut… Stă fixată pe retina ochiului meu, asemenea copilului lipit de sânul mamei. Cu cât plâng mai mult cu atât Te simt mai aproape, Te văd în icoană. Când Te voi uita, vor cădea pe pământ ninsori de stele. Focul va aprinde întreg universul. Numai atunci sufletul meu se va purifica prin dragostea ce o port pentru Tine, Doamne al Puterilor; acum la început de mileniu trei.

«De vrei să te întorci, Israele, zice Domnul, întoarce-te la Mine şi, de vei depărta urâciunile de la faţa Mea, nu vei mai rătăci.

Dacă tu vei jura: „Viu este Domnul!", în adevăr, în judecată şi în dreptate, neamurile se vor binecuvânta şi se vor lăuda în el.»[2]

Bucăţi de cărbune aprins cad din astrele ce se pierd în univers, pământul arde de dragostea mea pentru Tine, Yahve. Dar sufăr pentru că nu Te zăresc… Abur alb iese din stânca părăsită a Muntelui Sinai, al muntelui iertării. Sufletul meu se deşiră la auzul celor zece porunci. Mă forţez să mă arăt cerului în haine de sărbătoare, dar în zadar…, nu Te zăresc, Doamne al Puterilor.

«Să nu se tulbure inima voastră; credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine.

În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă găsesc loc.

[1] Matei 7, 11-12.
[2] Ieremia 4, 1-2.

Şi dacă Mă voi duce şi, vă voi găsi loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu.

Şi unde Mă duc Eu, voi ştiţi şi ştiţi şi calea.»[1]

Iubirea venită de Sus, asemenea unei ploi blândă de vară, a înmuiat lutul plămădit de mâna Ta divină. Picuri de apă, ca sfera, rotesc în ochii mei de copil al Tău. Îngerul bun a adus iertarea de pe culmile înalte ale Muntelui iertării. Faptele mele – de evreu al mileniului trei – se rostogolesc pe Chipul Tău ca două cristale de apă curată, de izvor. Prin mine, Tu, Doamne Atotputernice, vezi oamenii mileniului meu; fãpturi protejate de mâna îngerului bun.

«Laudă, Ierusalime, pe Domnul. Laudă pe Dumnezeul tău, Sioane,

Ce a întărit stâlpii porţilor tale, a binecuvântat pe fiii tăi, în tine.»[2]

«Lăudaţi pe Domnul întru sfinţii Lui; lăudaţi-L pe El întru tăria puterii Lui.

Lăudaţi-L pe El întru puterile Lui; lăudaţi-L pe El după mulţimea slavei Lui.»[3]

În tot ce ating, Doamne, văd Chipul Tău. Icoana îmi pare drumul care duce la tine. Iar când citesc din Cartea Sfântă, pulsează în mine dorul sfinţeniei. Întreg universul vesteşte dragostea mea pentru Yahve. Ochii mei strălucesc sub razele harului ceresc. În tot ce ating. Doamne Iisuse Hristoase, văd Chipul Tău, şi nu mă sting…

Chipul Tău, Mântuitorule, se oglindeşte în apa vieţii, apa râului Iordan. Ochii Tăi adânci, limpezi, plini de iubire cerească, tulbură oamenii rătăciţi ai mileniului trei. Zâm-

[1] Ioan 14, 1-4.
[2] Psalmul 147, 1-2.
[3] Psalmul 150, 1-2.

betul blând de pe Chipul Tău este tulburător şi bun pentru fiii lui Israel. Căutări tânguitoare se aud în străfundul trupului meu… Sărut ale Tale picioare cerând iertarea mileniului trei.

Harul revărsat în sufletul meu mă poartă în ceruri… Văd Trupul Tău, Iisuse, scăldat în nimburi multicolore. Norii negri ai neascultării s-au topit în faţa harului Tău. Păcatul a părăsit de mult sufletul meu. Acum, eu ţin în mâini potirul care îţi poartă Sângele. Cad în genunchi în faţa icoanei Tale, lăsându-mă inundat de harul Tău; eu, evreu al mileniului trei.

Focul Duhului Sfânt mistuie neascultarea fiilor Tăi, Doamne, transformă pâinea din potir, vinul se îndumnezeieşte, devine sânge divin. Mă apropii în tăcere, fiinţa întreagă se trezeşte la viaţă, pâlpâie o licărire în străfundu-mi neumblat… Cetele de Serafimi slăvesc Domnul în cântări, altarul urcă la ceruri, eu trăiesc cu Dumnezeu. Mă împărtăşesc din Daruri şi devin asemeni Lui; transfigurat de focul euharistic, om îndumnezeit după har.

«Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine şi binecuvântând, a frânt şi, dând ucenicilor, a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu.

Şi luând paharul şi mulţumind, le-a dat, zicând: Beţi dintru acesta toţi.

Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor.

Şi vă spun vouă că nu voi mai bea de acum din acest rod al viţei până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, în împărăţia Tatălui Meu.»[1]

[1] Matei 26, 26-29.

«Şi după ce au cântat laude, au ieşti la Muntele Măslinilor.»[1]

Creatura lui Dumnezeu, evreu al mileniului trei, cad puterile căinţei mele, întunericul cuprinde sufletul meu. Dorul după Tine apasă modernitatea în care trăiesc. Navele cosmice, astrale, nu ne pot apropia de Tine, Doamne al Puterilor. Cad în necunoaştere, creatura îmi pare Creator. Întruparea Ta a îndumnezeit lutul căzut. Prin botez am continuat să trăiesc sub harul binecuvântării primit de patriarhul Avraam. Viaţa întru Hristos începe dincolo de puterile mele fireşti. Am nevoie de ajutorul tău teandric pentru a vedea lumina Feţei Tale, pentru a primi iertarea. Atât de necesară omului mileniului trei.

În predica de pe munte, Iisus ne-a vorbit de fericire. Şi totuşi, omul veacului meu este veşnic neîmpăcat cu propria-i condiţie, cu creaţia. El tinde spre alte tărâmuri astrale, pentru a ajunge el însuşi, încercând să uite de Tine, Creatorule, Elohim.

Fericire, iluzie deşartă pentru omul rătăcit în necunoaştere, tu trebuie să exişti!... De vreme ce ne-a vorbit Domnul Iisus Hristos despre tine… Nădejdea mea în domnul mă face să te simt de aici, de pe pământ!... Şi pacea divină coboară în trupul meu. Nădăjduiesc să ajung în Ierusalimul ceresc, transfigurat, plin de bucuria prezenţei Tale, acum la început de mileniu trei.

«Ţie Ţi se cuvine cântare, Dumnezeule, în Sion şi Ţie Ţi se va împlini făgăduinţa în Ierusalim.

Auzi rugăciunea mea, către Tine tot trupul va veni.

Cuvintele celor fără de lege ne-au biruit pe noi şi nelegiuirile noastre Tu le vei curăţi.

[1] Matei 26, 30.

Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit; locuiva în curţile Tale.»[1]

Te-ai rupt din Creator parte inefabilă a sufletului meu care tânjeşte după Dumnezeu. Când a mea cugetare nu este tulburată de patimi, Atotbunul Creator se revelează raţiunii mele prin sentimentul credinţei, prin faptă. Spiritul mă deosebeşte de celelalte vieţuitoare, spiritul comunică cu Duhul Tău, Doamne. Mă face să devin teofor şi hristofor, copil al Tău, în plin mileniu trei.

[1] Psalmul 64, 1-4.

IV
MUNTELE NĂDEJDEI

Văzduhul întunecos din faţa avionului care zboară este asemeni sufletului meu înnegrit de păcat. Îmi apar cele douăsprezece scaune ale Patriarhilor poporului ales. Judecă poporul lui Dumnezeu. Odată cu el, pe mine, cel lipsit de evlavie.

„De vei asculta cu luare-aminte glasul Domnului Dumnezeului tău şi vei face lucruri drepte înaintea Lui şi vei lua aminte la poruncile Lui şi vei păzi legile Lui, nu voi aduce asupra ta nici una din bolile pe care le-am adus asupra Egiptenilor, că eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te vindecă."

Vindecă-mă, Doamne! Eu sunt din poporul Tău; al lui Iisus! L-am urmat din toată inima mea; până am căzut din har. Rodul frumos al faptelor mele neprihănite îmi spăla lacrimile amare, iar piatra cea grea a relelor mele se prăvălea în hău. Dar n-a fost de ajuns…

Atinge-Te de mine, Doamne, asemeni untdelemnului care pătează haina; pătează-mă cu lumină din candela cerului şi dacă este cu putinţă, fă-mă stea: Steaua lui David.

«În ce au fost întărite temeliile lui sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului.

Atunci când stelele dimineţii cântau laolaltă şi toţi îngerii lui Dumnezeu Mă sărbătoreau?»[1]

[1] Iov 38, 6-7.

Zgomotul avioanelor tulbură liniştea norilor de pe cer. Unda de lumină atinge lacrima de rouă, precum sărutul soţiei mele. Chipuri tăcute se pierd pe trotuar, mângâiate de vântul ce adie. Cu paşi grăbiţi m-apropii de banca pe care ieri ne-am aşezat ca doi îndrăgostiţi. Din barul de alături se aude melodia iubirii trecute. De pe bancă, doi tineri mă privesc miraţi: – De ce e singur? De ce e singur? Eu trec mai departe şi nu le spun…

„Bucuria şi veselia au fost luate din Carmel şi din ţara Moabului; voi seca vinul din teascuri şi nimeni nu va mai călca teascul cu strigăte de veselie."

Aştept la marginea pădurii, aşezat pe iarba proaspătă, cu privirea aruncată spre Cer; parcul e atât de umblat… Văd în faţa ochilor personaje de film. Roua mă împiedică să le rup; îmi alunecă printre degete ca firul de iarbă. În fiecare floare răsărită văd Trupul Domnului Iisus Hristos rămas tăcut în faţa universului. Mă arunc cu faţa la pământ, strâng la pieptul meu cât mai multe flori. Le sărut şi aştept să vii aproape de noi, de mine şi de Domnul Iisus Hristos.

«Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele, că a plecat urechea Lui spre mine şi în zilele mele îl voi chema.»[1]

Din palma Ta cerească a căzut pe pământ un înger. Cu aripile lui colorate traversa strada în zbor cu o bucurie nevinovată. În zori, el se agăţa fără de teamă de braţele mele şi-mi colora capul cu muguri de ceară. Vântul provocat de automobile arunca micuţa făptură la picioarele unor creaturi blânde. Nevinovate, ele îl apucau de-o aripă şi

[1] Psalmul 114, 1-2.

alergau bucuroase de colo-colo, aducând privirea spre micuţa făptură.

Născut dintr-o vrajă, îngerul se ridica zburând spre ceruri.

Între timp, blândele creaturi adormiră visând că aleargă pe nisip şi pe stânci purtate de mână de un înger, de o micuţă făptură căzută pe pământ din palma Ta cerească, Elohim.

Focul s-a stins şi ele – creaturile Domnului – încă mai aleargă…

«Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer; pentru că tot aşa făceau proorocilor părinţii lor.»[1]

Mi s-a cerut să-Ţi pictez chipul Tău, Doamne, dar n-am putut… Trebuie să mărturisesc că nu mi Te-ai arătat! Aşa că am fost nevoit să renunţ… Ajuns la disperare, singur, tremurând de emoţie, am deschis ochii şi Te-am zărit culcat lângă picioarele mele.

Îmbătat de bucurie, am încercat să Te trezesc. Eram convins că ai să mă auzi până la urmă… Cât se poate de sigur, am pus mâna pe veşmântul Tău. Gata! L-am văzut! mi-am zis. Purtam în mână o maramă lăsată de Tine; era Chipul Tău, în plin secol XXIII…

«Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge.

Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii. Acestea le-a vorbit Iisus şi, plecând, S-a ascuns de ei.»[2]

---

[1] Luca 6, 23.

[2] Ioan 12, 35-36.

Cer sfântului Tău să mă poarte în spinare printre crengile de lumină cerească. Să mă treacă de vămile văzduhului, să simt umezeala vântului, uitând că sunt muritor.

Simt cum otrava neascultării pătrunde în trup, sfântul de sub mine începe să strige: – Ai milă Doamne Iisuse de un păcătos!...

Şi Tu l-ai auzit.

«Grăit-a domnul cu Moise şi a zis: Spune lui Aron: Nimeni din neamul tău în viitor şi din rudele tale să nu se apropie, ca să aducă daruri Dumnezeului său, de va avea vreo meteahnă pe trupul său.»[1]

«Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi şi vom veni la el şi vom face locaş la el.»[2]

M-a sărutat Creatorul, Elohim, pe frunte, asemenea tatălui meu după carne. Sărutarea lui era diferită… M-a umplut de îndulcirea dumnezeiască. Parcurile, străzile, blocurile se deschideau odată cu mine către ceruri. Lovit de uimire, am început să plâng… Cât de insesizabilă este sărutarea Creatorului! Vedeţi strălucirea cerească de pe chipul vostru de muritori!...

«Şi S-a schimbat la faţă, înaintea lor, şi a strălucit faţa Lui ca soarele, iar veşmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.»[3]

M-a sărutat Elohim pe frunte şi am ajuns mai înţelept decât îngerii… Invidios, Lucifer mi-a zis: *«Pământ*

[1] Leviticul 21, 16-17.
[2] Ioan 14, 23.
[3] Matei 17, 2.

eşti şi în pământ te vei întoarce!»[1] Numai pentru trei zile!, i-am răspuns… Pământul s-a acoperit de slavă.

Pomul vieţii îşi deschide fructul în ceruri. De Sus, iubirea şi lumina cad pe pământ sub forma florilor de mai. Creatura care le calcă-n picioare cu nepăsare nu ajunge să vadă floarea frumoasă mai presus de orice lege: floarea iubirii eterne, floarea primului cuvânt.

„Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredincioşilor (…) va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa şi frunza lui nu va cădea şi toate câte va face vor spori." Este cu neputinţă de-a exprima înfăţişarea ei, încearcă şi aseamănă iubirea cu naşterea de prunci, cu sărutul mamei dat copilului ei. Atunci vei vedea pomul vieţii, pe cel de Sus; vei avea ochii numai pentru floare, pentru harul mângâietor.

Da, dar floarea din ochii tăi s-a ofilit, frunzele i-au căzut şi parfumul ei s-a transformat în putreziciune. Umilit, mi-am privit mâinile cu dispreţ: erau pline de sânge… Abia atunci am înţeles că, mulţumită privitorului meu, nu am căzut încă din Împărăţie.

«Eraţi, în vremea aceea, în afară de Hristos, înstrăinaţi de cetăţenia lui Israel şi străini de aşezămintele făgăduinţei, lipsiţi de nădejde şi fără de Dumnezeu, în lume.»[2]

Sămânţa Ta dumnezeiască a umplut pământul cu taina cutremurătoare a Învierii. Te-ai înălţat la ceruri lăsându-ne fiecăruia bucuria de a ne uni mistic cu Tine. Numai o mică parte din veşmintele mele de preot este curată. Celelalte părţi au fost pătate de trupul meu murdar. N-am ascultat cuvântul Tău…

[1] Facerea 3, 19.
[2] Efeseni 2, 12.

„Ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Iisus Hristos şi grija de trup să nu o faceţi spre poftire.”

Spre ruşinea mea, poftele se înmulţesc ca viermii care se ospătează dintr-un cadavru aruncat în apă. Trup necuviincios plimbat de o limuzină de lux.

Uită-te la Hristos! Mi-am zis… Înţelege că sămânţa Lui dumnezeiască a încolţit şi-n trupul unui păcătos ce-şi duce copilul de mână spre fereastră; copilul, el însuşi, întreg era Hristos.

«Fericiţi cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului. Fericiţi cei ce păzesc poruncile Lui şi-L caută cu toată inima lor, că n-am umblat în căile Lui cei ce lucrează fărădelegea. Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte.

O, de s-ar îndrepta căile mele, ca să păzesc poruncile Tale! Atunci nu mă voi ruşina când voi căuta spre toate poruncile Tale.»[1]

Doamne, adună-mi gândurile, singur mă prăpădesc. Tot sufletul mi-e rănit, cele dinăuntru ale mele ard, fierb ca lava unui vulcan. Mi-am întinat toate mădularele trupului, ochii s-au închis de greutatea lipsei de înţelepciune.

«Şi trecând Iisus a văzut un orb din naştere. Şi ucenicii lui L-au întrebat, zicând: învăţătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?

Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.»[2]

Fără glas, aproape de linia de metrou, pipăiam şina vagoanelor nădăjduind că voi putea măsura răceala inimii mele. Dintr-o dată, mâna Ta cea dreaptă îmi făcea semn să

[1] Psalmul 118, 1-6.
[2] Ioan 9, 1-3.

mă ridic. Singurul lucru bun în viaţă e ascultarea de Dumnezeu. Speriat că Te vei răzgândi, am dat curs bunătăţii Tale. M-am ridicat plângând…

Atunci am strigat: Cu adevărat Tu eşti Stăpânul cel Bun!

«Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.

Iar cel plătit şi cel care nu este păstor, şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.»[1]

În mulţimea de oameni ai secolului meu mă pierd asemenea lupului în haită. Văd sărăcia mea, locul meu muritor şi nu înţeleg starea de om dată mie. De ce nu-mi dai înfăţişarea de înger să port veşmânt imaterial? Nu mai pot să vărs râuri de lacrimi asemenea sfinţilor Tăi. Secolul meu e plin de patimi: Nu înţelegi odată?! Nu mai am timp pentru Tine…, să-Ţi aprind candela minţii sufletului meu!... *«Dar văzând vântul s-a temut şi, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!»*[2]

Sufletul mi-e legat de trupul curgător. El cere să bea, să mănânce, să doarmă; dacă se poate: într-o vilă a secolului meu, dorită de oameni. Acolo să Te primesc ca pe un împărat lumesc, să-ţi cer răscumpărarea celor vii.

În mulţimea de oameni ai secolului meu mă pierd asemenea lupului în haină. Te aştept să vii de dincolo de ceruri; să vii la mine!

Stăpâne, ai milă, lasă-mă să scriu aceste rânduri pentru cei care vor veni după mine. Să afle că un păcătos, la început de mileniu trei, a vorbit cu Tine.

---

[1] Ioan 10, 11-12.

[2] Vezi Marcu cap. 6.

Te vedeam (în întuneric) acoperit de slavă. Păşeai pe trotuarul umbrit de păcat. Cu dumnezeiască mişcare, coborai mâna Ta nepătată pe după gâtul meu încovoiat, lăsând firava-mi fire să ducă a Ta povară. „Văd pe Fiul stând de-a dreapta slavei Tatălui." Dar numai pentru o clipă… Harul credinţei se scutura ca floarea albă de cireşi, ochii mei se ascundeau de la faţa Ta pătată de sânge. Curgeau picăturile de sâne ca picurii de ploaie… Strălucea în mintea mea întunecată o lumină din ce în ce mai tare. În lumina Duhului priveam pe Tatăl care tace; era chipul tatălui meu care mă aştepta la poartă, făcându-mi semn să intru. Stăteam în mijlocul întunericului, mă ascundeam de el. Întru târziu am văzut că nu era tatăl meu, ci Tatăl nostru care ardea ca un foc în mijlocul inimii mele. „Şi trei zile a fost fără vedere; şi n-a mâncat, nici n-a băut."

Te vedeam (în întuneric) acoperit de slavă. Păşeai pe trotuarul pavat cu al meu mormânt; umila aşteptare în templul sfânt… Intrat în cele mai de jos ale mileniului meu, am fugit în noaptea simţurilor care ard. Încercam un legământ: să mor, să trăiesc, să intru pe furiş în locaşurile sfinte? Te-am lăsat pe Tine să decizi! Doar ai trăit, Tu însuţi, în astfel de morminte.

«La urmă, pe când cei unsprezece şedeau la masă, li S-a arătat şi I-a mustrat pentru necredinţa şi împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat.

Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura.»[1]

Adâncul cel necuprins…

Haosul pierzaniei m-a târât acolo de unde anevoie mă voi putea ridica. Pământul celor drepţi a crăpat sub

[1] Marcu 16, 14-15.

picioarele mele obosite… Focul cumplit al mileniului trei mistuie firava mea privire rătăcită în necunoaştere. Îmi doresc să fiu aproape de Tine. Lacrimile, tânguirile mele, să nu fie în nesimţire, întru uitare de adevăr. Blândeţea chipului meu să simtă verdeaţa grădinii sădită de Tine…

«Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.»[1]

Tu eşti verdeaţa raiului, Îndelung-răbdător cu florile neveştejite de moarte, prea dulce desfătare a tot ce-i pământesc, voal de întunecare pentru tot ce-i omenesc, nădejde, uşurare pentru chipul meu ceresc.

«Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.»[2]

Întoarce-Ţi privirea Ta spre locul durerii, unde mă aflu acum, lipsit de cele bune. Înţelege-mă! Tu, Cel care străluceşti ca aurul prins de flăcări, cu totul nesfârşit, plin de îndurare; fă o minune! Totul va apărea curat, desăvârşit, cu neputinţă de a se stinge în durere. Atunci mă voi furişa ca un gând în interiorul universului, mă voi rostogoli cu cutremur mare, învăluit în lumina slavei dumnezeieşti; voi cădea în faţa Ta mărturisindu-Ţi: Te iubesc!

«Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unul pe altul, precum v-am iubit Eu. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi.

Voi sunteţi prietenii Mei dacă faceţi ceea ce vă poruncesc.»[3]

---

[1] Matei 5, 5.
[2] Ioan 14, 6.
[3] Ioan 15, 12-15.

Arbore secular este vârsta tronului Tău. Mă închin Ţie… Te simt, Te înţeleg în privire… Mi Te închipui în cer, aşezat pe tronul Tău de aur împodobit cu stele lucitoare, foc care arde şi nu mistuie. Acolo străluceşti Tu în chip imaterial, ca un soare, dar şi în inima mea plămădită din ţărână.

„Minunată este ştiinţa Ta, mai presus de mine, este înaltă şi n-o pot ajunge." Mă nevoiesc să ajung la Tine. Fă, Doamne, voia Ta cu mine. Străluceşti limpede în înăuntrul sufletului meu, carnea de pe mine sfinţeşte-o, împărtăşeşte-mă cu Trupul Tău; eu, evreul mileniului trei. Floarea de mac care acoperă proaspetele morminte, îşi scutură petalele peste crude oseminte, aşteptând învierea Ta.

Doamne, socoteşte-mă fiul Tău precum ai zis: „dumnezei sunteţi şi fii ai Celui Preaînalt toţi".

Lasă-mă muritor prin fire, fă-mă dumnezeu prin instituire, prin harul Tău. Pleoapa ochiului să mi se închidă prin adierea Duhului Sfânt întru nemurire, asemenea îngerului care veghează ţinând în mână timpul universului în devenire.

Uimitor lucru este clipa trăită aproape de Tine; îmi vine să strig de bucurie că am rămas chip neschimbat într-o lume a secolului XXI, secolul care încearcă să fugă de Tine. Dar…, Te-ai făcut Om şi omul trebuie să vină la Tine!

«Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea şi nu trece cu vederea ruga mea. Ia aminte spre mine şi mă ascultă; mâhnitu-m-am întru neliniştea mea şi m-am tulburat de glasul vrăjmaşului şi de necazul păcătosului.»[1]

[1] Psalmul 54, 1-2.

Fă-mă să urăsc fără ură pe duşmanii mei înlănţuiţi de păcate. Lanţul greu care le-a cuprins grumazul să fie tăiat cu lipsa mea de răutate întru paza poruncilor dumnezeieşti. Bolta cerului, purtată pe umeri de sfinţi, să nu-i ducă pe duşmani la rătăcire, ci la cunoaşterea de sine, la pocăinţă, la iubire. Fă-mă să tăgăduiesc împătimirea faţă de bogăţie, de bani, în lumea măruntă, unde totul se vinde, totul se cumpără. Laudele oamenilor să fie făcute ca de nişte oi lipsite de răutate, cerând mila şi iertarea greşelilor: „Şi a venit unul din mai-marii sinagogilor, anume Iair, şi văzându-L pe Iisus, a căzut la picioarele Lui." Eu să cad cu mintea, cu trupul, la picioarele Stăpânului meu, să ajung la deprinderea binelui, prin cereri necontenite… Suspin mereu şi-mi este greu; ascultă cererea mea de copil cuminte.

Fă-mă să urăsc fără ură pe duşmanii mei metamorfozaţi în potire. Văzându-i astfel, să mă împărtăşesc odată cu ei din dulceaţa harului care se pogoară de la Tine.

Dacă ar vedea cineva pe făcătorul soarelui s-ar împărtăşi de privirea şi lumina Lui, îmbrăcând pe oameni cu scutecele iubirii în care a fost înfăşat Pruncul din Betleemul Iudeii.

Dar până atunci, eu rămân cu dulceaţa harului Tău şi… cu duşmanii mei.

«Păziţi dar toate cuvintele aşezământului acestuia şi le împliniţi, ca să aveţi spor la toate câte veţi face.»[1]

Îmbrăcat în haina preastrălucitoare a Trupului Tău, am fost atins de scânteia nemuririi. Trupul meu obosit, gol, a aflat nemăsurata Ta milă.

[1] Deuteronomul 29, 9.

Potirul Sângelui adevărat atinge buzele mele pătate de ocară. Frumuseţea Chipului Tău preacurat se vede în lumina harului de pe-a mea haină. Tulburat, mă cuprinde frica; mă tem de Trupul Tău atotcurat, de Sângele de pe cruce… Ai milă de mine, eu, „un datornic cu zece mii de talanţi". Fă-mă în stare să suport tânguirile mileniului trei, demonii banului: Vai mie!

Împiedică-mă să cad în cele mai de jos ale pământului, să trăiesc asemenea sfântului care Te cunoaşte, se închină Ţie, Dumnezeul meu; „căci aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe Tine…"

Arată orbului calea care duce spre nepătimire. Să nu fiu târât în jos de mileniul care merge odată cu mine. Să rămân în înălţimea cerurilor, îmbrăcat în haina preastrălucitoare a Trupului Tău, să am o singură dorinţă: mântuirea lumii întregi! Auzi-mă, Doamne, dă-mi căinţă.

«Aşa glăsuieşte cel ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu, cel ce cunoaşte gândurile Celui Atotputernic, cel ce vede descoperirile lui Dumnezeu, ca în vis, dar ochii şi-i are deschişi:

Cât sunt de frumoase sălaşurile tale, Iacove, corturile tale, Israele!»[1]

Frumuseţea mâinii Tale este coaja de nucă acoperită de puful prospeţimii dimineţii de mai. Este cu neputinţă de exprimat… Mi-ai lăsat libertatea, încerc să mi Te cuprind în grăirea limbii, în privirea mărginită a ochilor mei… Lumina candelei Tale străluceşte întunericul nopţii, inima mea. Buzele mele uscate de vântul singurătăţii Îţi spun: „Miluieşte-mă, Stăpâne, miluieşte-mă". Frageda nepăsare a tinereţii mele nu o lua în seamă. Focul ceresc să purifice

[1] Numerii 24, 4-5.

cu flăcările luminii răutatea trupească, sufletească a unui rătăcit. Întru slavă de Părinte, închinându-mă, Îţi cer să rămân în mijlocul luminii Tale; sunt un om robit păcatului, fiu al Tău după har.

Tu ai zis: „Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi".

Nu mă lăsa să umblu tulburat, aşează-mi duhul întru nepătimire; sufletul meu să se pogoare ca un porumbel pe mâinile Tale pătate de iubire. „Să nu intri la judecată cu robul Tău", întru bunătatea Ta dumnezeiască acoperă ruşinea feţei mele cu voalul nepătimirii, „că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta". Frumuseţea mâinilor Tale este ca nufărul alb, în care vraja lacului se topeşte în razele calde de soare, în lumina feţei Tale. Întinde-mi mâna ta! Tremur gândindu-mă la reproşurile Tale… Acum… la început de mileniu trei.

«Cu preţ aţi fost cumpăraţi. Nu vă faceţi robi oamenilor. Fiecare, fraţilor, în starea în care a fost chemat, în aceea să rămână înaintea lui Dumnezeu.»[1]

Mi s-a spus să privesc în jos ca osânditul; să-mi nesocotesc trupul. Eu nu vreau ca trupul să-mi fie străin de facerile de bine ale secolului meu. Dar nu doresc să mă îndepărtez de Tine, Bunule; de sfinţii lucrători fără de arginţi.

Îmi spui să plâng: „Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia". Să-mi ud faţa cu lacrimi, părul să mi-l dau uitării. Limba să o îndulcesc cu cuvântul Tău, auzului să-i descopăr harpa mânuită de îngeri.

Până când, Doamne, mă voi certa cu mine însumi, până când voi suporta greaua mea povară de om nepu-

[1] I Corinteni 7, 23-24.

tincios? Nici să dorm, nici să mănânc, nici să beau, nici să privesc la TV! Câtă osteneală din partea mea, Doamne! Câtă sudoare!... Deşi mi-ai spus: „Rodul muncii mâinilor tale vei mânca. Fericit eşti; bine-ţi va fi!”.

Mă amăgeşti, Doamne! Oare ochii sufletului meu sunt cuprinşi de ceaţa păcatului? Dacă este aşa, fă-mă, Bunule, să văd şi să aud duhovniceşte; simţurile mele să fie copleşite de neputinţa căderii în necunoaştere. Înlemniţi de frică, cei întunecaţi ca demonii, să vadă harul meu nemuritor, să nu mai tânguiască faptele mele care slăvesc pe Iahve.

Dă-mi mie, sărmanului, dă-mi mie, smeritului, lacrimi care să cureţe întinăciunea minţii oamenilor secolului XXIII. Numeşte-mă prietenul Tău, Doamne. „A Ta este răzbunarea; tu vei răsplăti”, eu sunt fiul Tău rătăcitor.

«Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul său, născut din femeie, născut sub Lege.»[1]

În această lume grea, întunecată, îmi petrec viaţa rătăcind printre blocuri cu sute de etaje. Încerc să trec de zidul trupului meu… Crucea-mi este grea, mă apasă rău… Întunericul stricăciunii, a mele oase stau ascunse de vederea minunată a feţei Tale… „Mulţi zic: Cine ne va arăta nouă cele bune? Dar s-a însemnat peste noi lumina feţei Tale, Doamne! Şi am ajuns sfinţi cu duhul, după cuvântul Tău: chiar acum am sosit ca să-ţi deschid mintea.”

Înţeleg vedenia, Doamne, asemenea profetului Daniel. Nepătimirea este ca floarea albă de cireşi: se scutură la prima adiere de vânt. Cine-i culege petalele căzute pe verdele ceresc, devine rob al Tău, sălăşluind în afara lumii

[1] Galateni 4, 4.

păcatului, a grijii de multe. „…Trupul este mort pentru păcat; iar Duhul, viaţă pentru dreptate."

Doamne, în această lume grea, întunecată, a mileniului trei, îmi petrec ca muritor viaţa dăruită de Tine. Simplitatea cuvintelor mele nu pot reda lunga aşteptare a îmbrăţişării Tale de Părinte. Dorul după veşnicie aprinde sufletul meu de evreu. Altă simţire nu mai este între mine, decât floarea de cireşi şi Dumnezeul-iubire.

«Ci S-a deşertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, şi La înfăţişare aflându-Le ca un om,

S-a Smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, şi încă moartea pe cruce.

Pentru aceea, şi Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume (...)»[1]

Lumina iubirii prietenului meu Iisus îşi află izvorul în Soarele dreptăţii, în Dumnezeu-Tatăl. Spaima cu care străbat strada populată mă face să-mi ascund faţa de om al mileniului meu.

Ah, ah, Doamne! Oare înţelepciunea mileniului trei se mai opreşte la neputinţa fluturelui, îmbătat de lumina neonului, cu aripile arzând într-un decor selenar, lipsit de iubire? Ah, ah, Doamne!, aştept o mică picătură de iubire să spargă tăria pietrei inimii mele. Să fie amăgire? Nimic din lucrurile acestei lumi nu pot fi ţinute cu tărie… Numai iubirea prietenului meu Iisus e ca diamantul care nu se înmoaie-n foc; ea îşi află izvorul în Soarele Dreptăţii, în Dumnezeul-iubire.

[1] Filipeni 2, 7-9.

„Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi să vă iubiţi unul pe altul."

Doamne, oare vecinul meu de bloc ascultă porunca Ta? Noaptea păcatului mă separă de un frate preadulce… Chipul lui Iisus îl văd în ochii pruncului meu; el astăzi plânge… Îl întreb: De ce plângi? Dar tace şi nu vrea să-mi răspundă! Lumina iubirii e pe chipul lui, îi întind mâna, îmi întinde mâna şi totul pare o veşnicie. Lumina iubirii prietenul meu Iisus ne-a acoperit de fericire.

«Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.

Dacă vă urăşte pe voi lumea să ştiţi că pe Mine mai înainte decât voi M-a urât.»[1]

Calea necredincioşilor e pieritoare. Umezeala zilei transformă păcatul în floare, «Că ştie Domnul calea drepţilor». Sfatul se topeşte în gura mincinosului asemenea bulgărelui de zăpadă. Scaunul heruvimului este liber de atâta aşteptare, «legea Domnului e voia lui». Frunze de ienupăr cad pe caldarâmul inundat de maşini. Nimeni nu vrea să vorbească ca regele David, se aşteaptă însingurare căii Lactee. Acolo vântul nu mai spulberă necredincioşii, ci numai păcatul. Pori mari de busuioc acoperă praful astral. Din pulbere de astre se vor ridica sfinţii ca să arate calea drepţilor, «iar calea necredincioşilor va pieri». Voi sta nemişcat ziuă şi noaptea aşteptând venirea Ta, Doamne, «ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor». Te voi aştepta umezit de păcatul transformat în floare.

«Aţi auzit că v-am spus: Mă duc şi voi veni la voi. De M-aţi iubi v-aţi bucura că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.

[1] Ioan 15, 17-18.

Şi acum v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeţi când se vor întâmpla.»[1]

Goana după aur a întărâtat popoarele, iar setea după adevăr se chinuie să trăiască. De ce nu mă iei cu Tine, Împărate al pământului? Să simt universul vibrând odată cu inima mea, asemenea celor ce locuiesc în ceruri, aproape de Tine. Nu vezi, Doamne!, «împăraţii pământului şi căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului şi a unsului Său»; Vor să coboare umbra nopţii peste ochii mei.

Sunt tulburat întru mânia mea, muntele Sion păstrează adierea divină în ramurile de măslin. «Muntele cel Sfânt al Lui» va potoli popoarele. Mlădiţa lui Iesei va zdrobi mişeii. Poporul ales împărăţi-va vasul olarului şi cu cutremur mare, „Domnul va fericii pe ei".

«Că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Sfinţiţi-vă şi veţi fi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt; (...)

Deci fiţi sfinţi, că Eu, Domnul, sunt sfânt.»[2]

Binecuvântarea Domnului peste mine
Şi cei ce mă vrăjmăşesc vor cădea
Atunci sufletul meu va urca la ceruri,
«întru Dumnezeul lui».
Sprijinitorul meu va urca cu mine muntele Cel înalt,
Nu se va mai scula nimeni asupra mea!
Voi dormi acoperit de adierea divină,
Dezmierdat de lumina stelară,
«că Domnul mă va sprijini».
Binecuvântarea Domnului peste mine
Şi cei ce mă vrăjmăşesc vor cădea.

[1] Ioan 14, 28-29.
[2] Leviticul 11, 44-45.

«Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte!

Întru strălucire şi în mare podoabă Te-ai îmbrăcat; Cel ce Te îmbraci cu Lumina ca şi cu o haină;

Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra lui; (...)

Plăcute să-i fie Lui cuvintele mele, iar eu mă voi veseli de Domnul.»[1]

Întru nădejde m-ai aşezat pe scaunul împărăţiei Tale,
Florile, câmpul, natura toate mi s-a închinat.
Am strigat şi m-ai auzit,
Veselie în inima mea ai adus.
«Cine ne va arăta nouă cele bune?»
Întreabă necredincioşii secolului meu;
Ei nu văd «lumina feţei Tale»,
Se închină pietrelor cioplite de-o daltă păgână.
Atunci m-am mâniat foarte,
Lacrimile-mi curgeau în voie…

Întru târziu, mi-am zis: «Domnul mă va auzi când voi striga către Dânsul».

Da!... M-ai auzit şi Te-ai milostivit spre mine, spre noi, copii ai secolului XXIII.

«Fiii lui Israel să poposească fiecare lângă steagul său, în preajma semnelor familiei sale, şi să-şi aşeze taberele înaintea cortului mărturiei şi împrejurul lui.»[2]

Undeva, pe planeta Marte,
Un cuvios îşi aşteaptă sfârşitul.
El este unul din cei «ce iubesc numele Tău».

[1] Psalmul 103, 1-3, 35.
[2] Numerii 2, 2.

Cei care au căzut din sfaturile lui, au rămas pe pământ să se veselească întru uitarea numelui Tău.

Tu, Împăratul meu, ai dus veninul pe planeta îndepărtată, «întru mulţimea milei Tale».

Groapă deschisă pentru cei răi, inimă deşartă… Drum spre sfânt locaşul tău a devenit planeta Marte.

«Cu arma buneivoiri ne-ai încununat pe noi.»

Nu ne-ai alungat de pe pământ,

Ne-ai dat spre stăpânire Universul.

Iar eu, cu îndurare, voi păşi pe planeta Marte convins că nu m-ai părăsit. Voi călca săltând de bucurie şi-Ţi voi ridica lăcaş sfânt.

Acolo îşi vor pleca capul călcătorii de Lege, cei care au pe mâini urme de ucigaş. «Şi se vor lăuda cu Tine toţi cei ce iubesc numele Tău.»

Veniţi!... Planeta ne primeşte,

Domnul este acolo de mult!…

«Şi orice veţi cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul. (...) De Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele.»[1]

[1] Ioan 14, 13, 15.

V
PUTEREA CUVÂNTULUI

Cuvântul mângâie marea, apa sfinţită de lângă creştin! Misterul acoperă disperarea clipei care mă frământă în timp. „Am făcut grădini şi parcuri şi am sădit în ele tot felul de pomi roditori, mi-am făcut iazuri, ca să pot uda din ele o dumbravă unde creşteau copacii…”

Puterea Cuvântului ascuns în potirul de Înviere este venit din Cer, de Sus, mă luminează în taină. „Am cumpărat robi şi roabe şi am avut feciori născuţi în casă, mai mult decât toţi cei care am fost înaintea mea în Ierusalim.”

Nu am aripa atât de lungă, să pot zbura ca îngerul cel bun, Lumina îmi alungă privirea odată cu întunericul. Acum, la început de mileniu trei.

«Iată şi rânduiala jertfei pentru vină: Aceasta este sfinţenie mare. Jertfa pentru vină să se junghe în locul unde se junghe jertfa arderii de tot şi cu sângele ei să se stropească jertfelnicul de jur împrejur.»[1]

Vocea divină (discretă) mângâie lumina din soare. Zburăm pe alte planete acoperite cu ierburi amare. „Vântul suflă către miazăzi, Vântul se întoarce către miazănoapte, făcând roate-roate, el trece neîncetat prin cercurile sale.”

Vorbesc cu Tine în şoaptă despre o stea căzătoare. Prin ceaţa de praf ceresc, vocea Ta dispare în univers.

„Ochiul nu se satură de câte vede şi urechea nu se umple de câte aude.” Doar pământul rămâne tăcut şi aşteaptă ziua de început, Vocea Ta divină: *«Creşteţi şi vă*

[1] Leviticul 7, 1-2.

înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi, şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!»[1]

Peste cerul mângâiat de Tine, Elohim, îngerul bun întinde aripa şi zboară tulburând curcubeul. Cu minunatele-i culori: „Toate fluviile curg în mare, dar marea nu se umple. Toate lucrurile se zbuciumă mai mult decât poate omul…" Faţa mea transfigurată, poleită în sfinţenie, urcă treaptă după treaptă să ajungă la Tine, Doamne Iisuse Hristoase. „Vino să te ispitesc cu veselia şi să te fac să guşti plăcerea!" Viaţa mea este acoperită de roua diminеţii, de nimbul Domnului Iisus. Lumina se deschide nouă, oameni ai mileniului trei.

«Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: Adame, unde eşti?

Răspuns-a acesta: Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol, şi m-am ascuns.»[2]

Doamne, apropie cristalul de rouă, apropie-l de mugurul crestat de mine. În răcoarea gropii să simt căldura iubirii Tale de Părinte. „Am strâns aur şi argint şi număr mare de regi şi de satropi. Am adus cântăreţi şi cântăreţe şi desfătarea fiilor omului mi-am agonisit: O prinţesă şi alte prinţese."

Neputinţa mă subjugă, alungă îndurarea Ta. Îngândurat îmi acopăr ochiul cu o năframă sfântă şi cer iertare pentru mine, evreu al mileniului trei. La auzul cuvintelor mele, îngerul bun sculptează fapta mântuirii mele. Eu vin timid în urma lui cu inima plină de bucurie.

[1] Facerea 1, 28.
[2] Facerea 3, 9-10.

«Şi îndată cocoşul a cântat a doua oară. Şi Petru şi-a adus aminte de cuvântul pe care i-l spusese Iisus: Înainte de a cânta de două ori cocoşul, de trei ori te vei lepăda de mine. Şi a început să plângă.»[1]

Cad bucăţi de marmură albă din trupul sculptat de o daltă păgână. Uşor, uşor, cu paşi de împărat, o mână firavă le adună. „Înţeleptul are ochi în cap, iar nebunul merge întru întuneric. Dar am cunoscut şi eu că aceeaşi soartă vor avea toţi."

Îndrăgostit de o statuie căzută, lovită în inimă de iubirea lui Hristos, urc bucăţică cu bucăţică pe soclul înălţat de Domnul. Un joc, o statuie căzută, o mână de meşter Teslar reface iubirea pierdută de fiii mileniului trei. *«Văzând de aproape viaţa voastră curată şi plină de sfială.»*[2]

Doamne, Adonai, Te simt în jurul trupului meu, te aud în muzica astrală, dar nu Te văd, Atotputernice. Spune-mi unde Te ascunzi de la faţa mea. Spune-mi dacă este adevărat că mă iubeşti într-ascuns. Stăruie în trupul meu amintiri transformate în coşmar, departe de Tine, departe de Împărăţia Cerurilor. De ce nu mi Te arăţi, Doamne? Pribeag sunt pe pământ până în ziua în care voi afla bunătatea Ta, Adonai.

«Deci, lepădând toată răutatea şi tot vicleşugul şi făţărniciile şi pizmele şi toate clevetirile.

Ca nişte prunci de curând născuţi, să doriţi laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut, ca prin el să creşteţi spre mântuire.»[3]

---

[1] Marcu 14, 72.
[2] I Petru 3, 2.
[3] I Petru 2, 1-2.

Toată dimineaţa am alergat după Tine, Doamne Iisuse Hristoase. Dar în zadar…, nu Te-am ajuns. Întrebat-am ochii mei dacă Ţi-au văzut urma pe nisipul Iudeei, dar în zadar… Sufletul îmi este rănit de atâta căutare. Sufletul meu sângerează şi sângele curge din trup, precum seva dintr-un copac lovit de secure. Dar glasul meu te cheamă, lasă-mă să Te ating, Doamne Iisuse Hristoase, acum, la început de mileniu trei.

VI
CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

Nu vezi că nu ne priveşte luna! Te lasă în braţele mele, Îngerule bun. Să simţi valul dragostei asemenea lacului în care se oglindesc zgârie norii. „Noaptea plânge întruna cu lacrimi pe obraz şi dintre toţi câţi o iubeau, nici unul n-o mai mângâie; toţi prietenii au devenit duşmani." Vocea mea să o asemeni păsării fără de glas; cea care îşi cântă tăcerea pe pământ, cu regretul singurătăţii. Nu vezi că nu ne priveşte luna! Pluteşte în braţele mele, Îngerule bun, asemenea copilului meu după trup. Adormi…, eu rămân să te păzesc.

«Flori pe câmp s-au arătat şi a sosit vremea cântării, în ţarină glas de turturea se aude.»[1]

De ce pleci în amurg de seară?... Afară sunt animale care te pot devora. Lasă, te rog, inima ta curată de înger sub pleoapa sufletului meu. „Sionul întinde mâinile sale şi nimeni nu-l mângâie!" Acolo este cald şi râuri de apă curg, lăsând în urmă amintire… Te vei simţi în visul plin de iubire al sfântului necunoscut în noapte, când a plâns bucuria de a te vedea.

Se rupse îngerul de cvintele mele şi plecă privind spre cer… Dar, dintr-o dată, în pădure, căzu pradă lui Lucifer.

«Neprihănirea poartă pe cei drepţi, iar strâmbătatea pedepseşte pe cei vicleni.»[2]

[1] Cântarea Cântărilor 2, 12.
[2] Pilde 11, 3.

Zbor spre planeta argintie, unde Îngerul bun aşteaptă nerăbdător. Întreaga mea fiinţă îl cheamă cu aceeaşi dorire a clipei dintâi. Dar, vai!... Planeta este pustie. Pământul planetei arde ca smoala, păduri căzute în somn vestesc că a fost pârjolită savana. Te plâng cu lacrimi care cad pe acea planetă argintie. „Glasul fiicei Sionului în slăbiciune se va slei, mâinile ei se vor întinde: Vai mie!" Voi aştepta ploaia planetei tale, voi face din argilă chip angelic şi te voi binecuvânta.

«Ci numai abur ieşea din pământ şi umezea toată faţa pământului.

Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.»[1]

Piersică coaptă la soare de vară, muşcată în grabă de un tânăr flămând. Aruncată în ţărână de plugul lui Adam. Iubirea uitată de Dumnezeu pe pământ. Din fulger care luminează cerul se înfruptă Eva. Încearcă misterul cu ochii, fructul este lăsat să crească.

«Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu ştiu după mamă, iar acum mi-e soţie.»[2]

Îngerule bun, nu te mai gândeşti la mine. Gândul tău zboară ca o pasăre călătoare care se duce spre alte pământuri, departe… Pulberea prafului care acopere masa la care stau precum un împărat, se prinde de fapta mea curată… îngerule bune, apropie gândul meu de tine şi de te îndrepţi spre alte zări, fă-mă să te simt ca lumina zilei care vine…

Dar ai trecut pe lângă mine cu nepăsarea unui păcătos. Firele de iarbă călcate de tine se aplecau cu umilinţă,

[1] Facerea 2, 6-7.
[2] Facerea 20, 12.

blocurile care înconjurau parcul erau martore indiferenţei tale; numai porumbeii se jucau ca nişte îndrăgostiţi. Dragostea mea nu mai conta pentru tine, îngerule bun. Uitasei să-mi mai priveşti chipul, priveai în faţă, numai în faţă… Deşi eram în faţa ta, tu nu mai văzut. Disperat, m-am apropiat să te îmbrăţişez. Atunci am văzut că erai orb…, te orbise dragostea pentru aleşii Domnului Dumnezeu.

«Cu adevărat toate acestea le-am pus la inimă şi inima mea le-a văzut: că cei drepţi şi cei înţelepţi împreună cu toate faptele lor sunt în mâna lui Dumnezeu. Nici măcar iubirea, nici ura nu o cunoaşte omul; ci totul este deşertăciune înaintea oamenilor.»[1]

Îngerule bun, nu căuta să te ascunzi în noaptea lipsită de lumină. Inima ţi-o dăruiesc pe altarul căinţei. Apleacă-te şi ia-o, hrăneşte-te cu dulceaţa de nectar a iubirii mele pentru Domnul Dumnezeu. De ce te ascunzi de mine? Inima mea îţi aparţine. Blocul înalt acoperă turla bisericii în care sufletul meu s-a revărsat în universul creaţiei. Paşii tăi de înger îi simt departe de mine. Te aştept, îngerule bun, arată-te! De ce ai tăcut? Hai, cântă! Merg şi nu ştiu ce gândeşti despre mine.

«Atunci mi-am dat seama, privind lucrarea lui Dumnezeu, că omul nu poate să înţeleagă toate câte se fac sub soare, dar se osteneşte căutându-le, fără să le dea de rost; iar dacă înţeleptul crede că le cunoaşte, el nu poate să le pătrundă.»[2]

Am rămas singur… Tu ai plecat, nopţile întunecate au orbit sufletul meu. Ai lăsat în urmă amurgul anilor noştri, ochii udaţi de lacrimile dragostei s-au ofilit. Pustnic

[1] Ecclesiastul 9, 1.
[2] Ecclesiastul 8, 17.

este trupul meu, retras în păduri tainice. Sunt hotărât să te chem în singurătatea mea, Îngerule bun. Nu! Orice aţi spune!... Clipa vieţii mele s-a stins, nemurirea a apus, tristeţea s-a năpustit asupra mea… De ce ai plecat, Îngerule bun? Murmurul rugăciunii mele, Chip al Tatălui Ceresc.

De ce să mai rămân? Mă întrebă îngerul bun.

De ce să mai rămân? Faptele tale au slăbit, inima ta s-a răcit ca lava unui vulcan adormit. De ce să mai rămân? Sufletul tău tremură când mă apropii de tine; se uită la mine ca la un străin rătăcit printre blocuri. De ce să mai rămân? Dragostea ta pentru mine a plecat departe. Vântul necredinţei a dus-o în locuri părăsite…, să ne luăm rămas bun.

«Atunci mi-am dat cu socoteala că nu este fericire decât să te bucuri şi să trăieşti bine în timpul vieţii tale.

Drept aceea dacă un om mănâncă şi bea şi trăieşte bine de pe urma muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu.»[1]

Privirea gândului se stinge cu imaginea îngerului meu. Pe o stâncă dezvelită de un arbore în floare, gândul meu înmugureşte în mireasmă, în răcoare. Alerg după tine ca omul după sacru. Jertfa pe care ţi-o aduc pe altarul căinţei este sufletul meu curat. El arde fără să se mistuie. „Şi mi-am ridicat ochii mei şi, iată un om îmbrăcat în veşminte de in, iar coapsele lui încinse cu aur curat de preţ.” Îmbrăcat în straie de lumină, un înger din Sfânta Scriptură, îmi cere să menţin în inima mea focul jertfei arderii de tot. Să nu se mistuie iubirea sfântă! Este foc sacru, rupt din nemurire. Cu el s-au încălzit şi sfinţii; tineri îndrăgostiţi de lumină.

[1] Ecclesiastul 3, 12-13.

«Şi a zis Domnul către Moise. Spune lui Aron, fratele tău, să nu intre oricând în locaşul sfânt de după perdea, înaintea curăţitorului celui de pe chivotul legii, ca să nu moară, că deasupra capacului Mă voi arăta în nor.»[1]

De mii de ani lumină Te caut, Doamne. Am trecut ca un drumeţ neştiutor printre astrele Tale. Am crezut că eşti steaua de pe cer. Sau raza ruptă dintr-un soare, care a căzut pe pieptul meu, ca o mână caldă de înger. Moartea mă înspăimântă… Aştept lumina Ta să coboare pe pământ, pe chipul meu înspăimântat de necunoaştere.

«…Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui! Acesta este lucru cuvenit fiecărui om.»[2]

Îngerule bun, ai plecat cu aripile reci, stins în amintiri, cu glasul tăcut, de ceară. Simţeam în tine ziua chinuită de suspinul meu. Acum, pe aleea parcului iluminat, eu visez iubirea ta sfântă. Nu mai este!... S-a ridicat asemenea unui nor. Pe frunzele răsturnate pe trotuar cad lacrimile mele de lumină; îngenuncheat mă închin. Există un duh al rătăcirii printre blocuri. Cu fiinţa toată obosită încerc să te pipăi, să te regăsesc, Doamne Iisuse. Caut iubirea în iarba moale, calc cu grija unui eremit. Mă uit pe cerul senin, unde norii s-au topit, dar nu-L găsesc…

«De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chinval răsunător.

Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.»[3]

---

[1] Leviticul 16, 2.
[2] Ecclesiastul 12, 13.
[3] I Corinteni 13, 1-2.

Scot apă din fântâna lui Iacov, beau cu pofta unui eremit…, strig cu bucuria unui căutător de aur, dar nu-L găsesc…

«Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte.

Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.

Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.

Dragostea nu cade niciodată.»[1]

Cu sufletul deschis pentru cele sfinte, privesc tăcerea somnului mileniului meu. Tresar la chemarea Ta…, întind palmele aşteptând să cadă dragostea Ta, dar nu o găsesc… Te ascunzi de mine, iubire sfântă! Fii îngăduitoare, lasă-te prinsă, sufletul meu te cheamă, te caută întru bunătatea Chipului Tău de Fiul al Celui Preaînalt.

«Puterea pentru locuitorii Ierusalimului este în Domnul Savaot, Dumnezeul lor!»[2]

Toate îndoielile au pierit la vederea ochilor Tăi. Mulţimea adunată în parc s-a trezit din visarea modernităţii. Numai pe o bancă, umbrită de crini, sufletul meu mai aşteaptă încă…, aşteaptă îmbrăţişarea Ta. Undeva, în mulţime, un deget arată un copil care îşi caută mama. Strâng în braţe icoana cu Chipul Tău şi strig că sunt fericit, aproape de Tine, Doamne. Eu, evreu al mileniului

[1] I Corinteni 13, 3-8.

[2] Zaharia 12, 5.

trei… Şi încerc să adorm liniştit asemenea naturii care aduce pace. Umbra timpului să simtă cuvântul Tău; când se desface în univers. Îngerul bun să se deschidă între flori, precum o dalie în grădină. Să simt parfumul dulcei chemări, să tulbure a noastră vină. Din miezul tainic al chemării să apari Tu, Hristoase. La apusul rugăciunii să ating Chipul luminat din floare.

«Căci nu este pom bun care să facă roade rele şi, iarăşi, nici pom rău care să facă roade bune.»[1]

Pe treptele blocului înalt care acoperă strada ai aruncat comoara Ta unui Iov al mileniului trei. Un tânăr trece nepăsător, o calcă în picioare. Cimentul rece ascunde comoara mântuirii noastre. O mătură de fire, precum o pânză de păianjen, adună fărâme din inima Ta căzută pe caldarâm. Le pun la coşul istoriei… Ce păcat!... Ce păcat de noi, oameni nesocotiţi ai mileniului trei. Numai eu plâng pentru că am pierdut totul…, sufletul…, comoara mântuirii neamului omenesc. Dar ce spun!... Visez că dau cu tesla în lemnul de pe stâncă. Adorm spălat de un gând curat şi seva credinţei curge pentru neamuri. Sufletul meu se mişcă în întreg universul, caută a Ta îndurare; Duhul Sfânt a fost promis pentru a noastră mântuire.

În visul meu urcă călători uimiţi de a mea credinţă. Mângâiat pe creştet de îngerul Tău îndurător, trăiesc a mea nădejde, a mea căinţă. Aerul vieţii arborilor binemirositori îmbie fericirea trăită (acum) împreună. Dar mă trezesc strigându-te pe nume. Te caut asemenea unui prunc rătăcit… Nu mă pot apropia de pieptul Tău divin. Strângere de ape inundă ciocnirea braţelor noastre. Pe un deşert selenar, un suflet îşi cânta locul. Turbioane de frunze uscate aco-

[1] Luca 6, 43.

peră Chipul Tău. Turla bisericii smulsă de vânt s-a prefăcut în piatră tare. Pândit de Lucifer, mi-am înfipt degetele în ochi pentru a prinde Chipul Tău rămas pe retină neşters… Dar nu Te vedem…, nu Te vedem, noi, neamurile mileniului trei.

«Şi am văzut tronuri şi celor ce şedeau pe ele li s-a dat să facă judecată. Şi am văzut sufletele celor tăiaţi pentru mântuirea lui Iisus şi pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei, şi nu au primit semnul ei pe fruntea şi pe mâna lor. Şi ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos mii de ani.»[1]

Plânge cerul, plânge peste noi cu lacrimi de lumină. Oamenii mileniului meu privesc acoperiţi de întuneric. Pacea, şi lumina, se luptă cu tenebrele toamnei târzii ale mileniului trei. Afară plouă, plânge cerul… În sufletul meu de evreu este lumină. Norii neascultării, învârtiţi de duhurile rele, se aşază (ca o umbră) peste blocurile locuite de semenii mei. Într-un târziu, curcubeul apare…, noi suntem din nou copiii Tăi, Doamne. Râde cerul, râde peste noi cu lacrimi de lumină. Firave împliniri în suflete de copii! E pace pe pământ, e lumină în universul locuit de Tine, Doamne, Elohim.

[1] Apocalipsa 20, 4.

VII
ADÂNCUL ASCUNS AL TAINELOR TALE

Mă împărtăşesc cu Trupul şi cu Sângele Tău dătător de viaţă. Rămân în lumina slavei Tale, asemenea îngerilor care Te urmează, lăudând în imne bunătatea Ta.

Întunecimea şi îndrăzneala secolului XXI se apropie de cugetul lui Iuda. Vecinii mei de cartier îşi sugrumă sufletul cu muzică satanică şi droguri blestemate, se împărtăşesc în fiecare zi cu sângele şi trupul murdar al lui Satan, lăsând deoparte puritatea, sfinţenia şi tăria Sfântului Tău.

„Taina cea din veci ascunsă neamurilor, iar acum descoperită sfinţilor Săi, Cărora a voit Dumnezeu să le arate care este bogăţia slavei acestei taine între neamuri, adică Hristos cel dintru voi, nădejdea slavei."

Hristoase, M-am împărtăşit cu Trupul Tău pe patul de moarte şi am încercat să mă salvez. Tremuram de frică la gândul că mă înec tocmai acum, la Cina Stăpânului meu.

Mă sufoc, Mă sufoc! Am strigat, sugrumat de fărâma hristică.

Grăbeşte-Te, Doamne, am să mor!...

Într-un târziu, mi-a răspuns o voce cutremurătoare: „Cine, dobândind pe Hristos, mai are nevoie de altceva din bunurile acestui veac?"

Eu! am zis cu vocea sugrumată; dar era prea târziu… Intrasem ca un muritor în adâncul ascuns al tainelor Tale. Mă împărtăşisem cu Trupul şi Sângele Tău.

«Păzeşte sufletul meu şi mă izbăveşte, ca să nu mă ruşinez că am nădăjduit în Tine.»[1]

Nu mă pot lipsi de frumuseţea Ta. Mult minunându-mă de farmecul florilor de paşti, îmi ies din minte gânduri…, mă apropii de fericire. Am lucrat cândva ca un ţăran, mânuind plugul asemenea condeiului, dar niciodată n-am simţit mai bine mireasma florilor de tei. De aceea îmi vine să strig: „Cine sunt eu, Dumnezeule?"

Trândăveşte sufletul meu sorbind fără teamă din frumuseţea cerului, din Bunul Dumnezeu. Dar nu pentru mult timp…, iarăşi ai ascuns frumuseţea Ta de mine. Mă uit în jurul meu, privesc cu de-amănuntul, dar ce păcat: nu Te găsesc! Ai dispărut ca mai-nainte.

Plec capul şi încerc să mă ascund, la rându-mi, de Tine, dar nu pentru mult timp, căci frumuseţea Ta, Chipul Tău, s-a ascuns definitiv înăuntrul meu, în mine.

«Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat şi în Domnul nădăjduind, nu voi slăbi.

Cercetează-mă, Doamne, şi mă cearcă; aprinde rărunchii şi inima mea.»[2]

Ne-am întâlnit, într-o bună zi, ca doi prieteni vechi. Nu ne mai văzusem de mult timp…, din liceu. Atunci, de mult, barba Ta de Părinte al Universului se confunda cu o pădure de răchite prinse de primăvară în mugur. Acum, m-ai vizitat acasă, spre surprinderea celor care nu mai credeau în venirea Ta. Porţile înalte de fier forjat s-au deschis automat la vederea Rolls Royce-ul tău. Copacii parcului meu umbreau trandafirii care înfrumuseţau intrarea în casă.

– Intră în casa mea!, te-am rugat colegial.

[1] Psalmul 24, 21.
[2] Psalmul 25, 1-2.

Odată intrat, te-ai apropiat de fereastră pentru a putea vedea gazonul meu, piscina mea, garajul meu; după care ai început să plângi…, înnegrindu-te la faţă. Atunci mi-am zis în sinea mea: – E invidios! Plânge din invidie. După care, tu ai scos o ţigară întinzându-mi-o şi zicând: – Colegul tău din liceu nu mai vine!... De acum înainte vei fii tovarăşul meu. Şi ai dispărut…, lăsând să-ţi cadă pe parchet imaginea mea din liceu.

De aceea, astăzi strig către Tine: Doamne, ajută necredinţei mele! Redă-mi sufletul din liceu: curat, plin de lumină.

«…O, tu cel plin de toată viclenia şi de toată înşelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmaşule a toată dreptatea, nu vei înceta de a strâmba căile Domnului cele drepte?»[1]

Se deschide în mine o lumină care doare… Văd apa mării care sare lovind nisipul dinadins. Aş vrea s-o ţin în mână, să port apa în palmă ca pe un fruct găsit în mare. Cu neputinţă ce vorbesc… Tu îmi vei răspunde: Nicidecum! Atunci mă voi mulţumi cu o picătură…, pentru a arăta că: „El este mai înainte decât toate şi toate prin El sunt aşezate”.

Cu o singură picătură în palmă îmi voi astâmpăra setea, fără ca marea să sece; Dumnezeu-nemărginire.

«Şi iarăşi a început Iisus să înveţe, lângă mare, şi s-a adunat la El mulţime foarte multă, încât El a intrat în corabie şi şedea pe mare, iar toată mulţimea era lângă mare, pe uscat.»[2]

Privesc actorii de pe scenă şi mă întreb de ce împăratul, care a ascuns comoara, a trebuit să ucidă ai Tăi co-

[1] Fapte 13, 10.
[2] Marcu 4, 1.

pii? Gura mea grăieşte cuvinte pe care Tu nu vrei să le auzi, dar află că mă simt ca unul dintre acei copii. Tu, Cel Singur Milos, eşti pentru mine (nefericitul) Lumina lumii.

«Irod (...) trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui (...)»[1]

Acum, pentru că m-ai lăsat în viaţă (la rându-mi), încerc să Te ucid cu pietre… Nu erai Tu ieri în noroi, lovit şi plin de sânge? Îmi pare că Te ţin de frate, dar am uitat că Te-am lovit… Nefericitul de mine! Simt suliţa ostaşului în coastă, sângele cu apă care curge în potire. Sunt răstignit cu Tine odată, frate şi părtaş al slavei care se pogoară peste actori, peste scena lumii pe care Tu o mântuieşti, la început de mileniu trei.

«Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; acesta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul.»[2]

Tânărul nostru îngrijea computerul asemenea grădinarului florile minunate. Cu fiecare petală căzută pe microprocesor, flori necunoscute tulburau privirea trecătorului. Ieri a venit o mulţime de lume şi s-a minunat. Stăpânul laboratorului fermecat a venit şi el să le vadă; îi păreau întocmai cu acelea de la Casa Albă. Tânărul, ameţit de bucurie, a hotărât să plece în călătorie pentru a vedea cu ochii lui computerele minunate.

Într-un târziu, înnebunit de călătorie, tânărul nostru se odihnea atingând cu privirea clapele microprocesoarelor moarte. Atunci a strigat: Numai Domnul Dumnezeu este viu şi fără de moarte.

«Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine!

[1] Matei 2, 16.
[2] Facerea 3, 15.

Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ!

Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam,

Şi Mă Milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.»[1]

Nu-mi luaţi florile eternităţii, sunt singura mea bucurie. În camera închisă şi întunecată le am numai pe ele ca prieteni. Destul de curios pentru un om al mileniului trei. Nesăbuit, am rupt florile pentru a renunţa la viaţă… Mă credeam urmărit de deşertăciune. Zilele următoare au răsărit alte flori în locul celor smulse. Supărat, am hotărât să părăsesc camera mea de la ţară. Să studiez într-un loc fără de flori. Aşa am ajuns să locuiesc în metropolă, departe de frumuseţea florilor şi al mirosului de mir de aloe, de tămâie… Devenisem om al mileniului trei.

«Rămâi la mine şi nu te teme, căci cine va căuta sufletul meu are să caute şi sufletul tău; tu vei fi aici, la mine, în pază!»[2]

«Prisosinţa voastră să împlinească lipsa acelora, pentru ca şi prisosinţa lor să împlinească lipsa voastră, spre a fi potrivire.»[3]

Ziua toată am încercat să dau de Tine, Bunul meu Prieten, dar nu ai fost de găsit. Ca un hoinar am alergat printre blocuri… Uşa de la intrare în Banca de credit se

[1] Ieşirea 20, 3-6.
[2] I Regi 22, 23.
[3] II Corinteni 8, 14.

deschidea la cea mai mică apăsare. Vedeam oamenii de afaceri cum se strecurau pe uşa întredeschisă… După care ieşeau afară înjurând că este dobânda mică. Numai eu nu mă înţelegeam cu propriul meu suflet… Totul era întuneric şi potrivnic mie. Într-un târziu, mi-am lipit mâinile de trup şi m-am lăsat să cad (cu totul) în flăcările suferinţei. Într-o clipă, fruntea a început să-mi ardă… Ochii mi s-au umplut de lacrimi…, gândurile mi s-au întunecat; era întunericul mileniului meu. Disperat, am lăsat sufletul meu de evreu să zboare departe de Banca de credit, spre Tine, Bunul meu Prieten. Trupul l-am lăsat să fie mistuit de flăcări!... Şi am adormit cerând iertare pentru celelalte chipuri.

«Aurul şi argintul întăresc piciorul; şi mai mult decât amândouă, sfatul este plăcut.

Banii şi tăria înalţă inima; şi mai mult decât amândouă, frica de Dumnezeu.

Temerii de Domnul nimic nu-i lipseşte şi cu ea nu mai trebuie alt ajutor.»[1]

Doamne Iisuse, ai trecut pe lângă mine şi nu m-ai recunoscut. Glasul Tău a despicat auzul mulţimilor nedumerite. Îmbrăcat în haine scumpe, eu am ieşti să Te întâmpin; Tu nu m-ai recunoscut… Te obişnuisei cu mine, cu sărăcia mea, trăitor în cea mai cruntă sărăcie materială. Astăzi, cu o haină nouă, cu bani depuşi la Bancă, viaţa materială mi s-a schimbat dintr-o dată…, Yahve!... Dar ce folos: Ai trecut pe lângă mine şi nu m-ai recunoscut… Devenisem bogatul însingurat.

«…Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinereţile mele.

[1] Înţelepciunea lui Isus Sirah 40, 27-28.

Auzind, Iisus i-a zis: Încă una îţi lipseşte: vinde toate câte ai şi le împarte săracilor, şi vei avea comoară în ceruri; şi vino de urmează Mie.

Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat.»[1]

Sunt singur prin pădurea de blocuri. Arborii de sticlă şi beton mă privesc cu nepăsarea omului atotcunoscător. Nimeni nu mă ia în seamă. Dispreţuit şi fugar în metropolă, mă mulţumesc cu lumina venită de Sus.

Plină de dispreţ, o scară de bloc mă ceartă că sunt singur, că nu mă cunoaşte nimeni, că nu sunt VIP. Pentru mine era de ajuns că mă cunoşteai Tu, Cel de Sus. Scara continuă să-mi vorbească!... După care (brusc), ea a tăcut!... Lăsându-mă singur, cu Tine, în pădurea de blocuri.

«Am văzut zbuciumul pe care l-a dat Dumnezeu fiilor oamenilor, ca să se zbuciume.»[2]

Dă-mi, Doamne, sufletul alb de cer, să urc Munţii Iudeei, să ajut în rugăciune sihaştrii Europei. Stânca să nu-mi fie un obstacol, fiarele sălbatice să nu ia urma cărărilor supusului Tău. Să pot trage după mine un car dumnezeiesc, la care, copiii mileniului trei, să vină să se înfrupte asemenea fraţilor mei.

Pe stradă, Doamne, Ţi-am mărturisit că primesc cuvântul Tău: *«Al Domnului este pământul şi plinirea lui; lumea şi toţi cei ce locuiesc în ea.*

Acesta pe mări l-a întemeiat pe el şi pe râuri l-a aşezat pe el.

Cine se va sui în muntele Domnului şi cine va sta în locul cel sfânt al Lui?

---

[1] Luca 18, 21-23.

[2] Ecclesiastul 3, 10.

Cel nevinovat cu mâinile şi curat cu inima, care n-a luat în deşert sufletul său şi nu s-a jurat cu vicleşug aproapelui său.»[1]

Deodată, apare Moş Crăciun!... Copiii sar pe El grămadă!... Eu trag de sania Lui, cu un suflet alb, de cerb!... Amin.

[1] Psalmul 23, 1-4.

CUPRINS

I. MUNTELE CREDINŢEI 7

II. MUNTELE CĂINŢEI 35

III. MUNTELE IERTĂRII..... 47

IV. MUNTELE NĂDEJDEI 57

V. PUTEREA CUVÂNTULUI..... 77

VI. CÂNTAREA CÂNTĂRILOR 81

VII. ADÂNCUL ASCUNS AL TAINELOR TALE..... 89